

Arrest

nr. 207 193 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 3 augustus 2015 en heeft dezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 november 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 20 januari 2016 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 31 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 176 296 van 13 oktober 2016.

1.5. Op 8 maart 2017 werd verzoeker opnieuw gehoord door het CGVS.

1.6. Op 18 mei 2017 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent getrouwd en hebt vier kinderen, waarvan één (Saud) nog minderjarig is en bij u in België verblijft. U bent afkomstig uit Bagdad, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte in de wijk Al-Jawadin woonde. In 2006 werd u verdreven uit uw wijk en verhuisde u naar Al-Mashahda, ten noorden van Bagdad. In juli 2014 viel Daesh (IS) daar binnen en moest u vluchten naar een vluchtelingenkamp in Al-Tarmia. In mei 2015 keerde u terug naar Al-Mashahda, waar u iets meer dan een maand bij uw broer verbleef. In juni 2015 keerde u dan weer terug naar het vluchtelingenkamp in Al-Tarmia, waar u ongeveer 20 dagen verbleef. Sinds 2009 werkte u als ambtenaar voor het Ministerie van Gezondheid, in de kliniek Al-Mashahda.

Op 20 augustus 2014 ging u naar uw werk in de kliniek van Al-Mashahda, maar toen u daar aankwam werd u samen met enkele andere personen aangehouden, geboeid en geblinddoekt door de milities. Gedurende de twee dagen dat u vastzat werd u beledigd, geslagen en gefolterd. Nadat uw broer losgeld betaalde werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating vernam u dat de andere personen die waren vastgehouden nadien werden vermoord. U bent sindsdien niet meer teruggekeerd naar uw werk. Toen u in mei 2015 terugkeerde naar Al-Mashahda bleek dat militieleden van Asaib Ahl al-Haq uw huis ingenomen hadden. U bent meermaals aan hen gaan vragen om uw huis terug vrij te geven, wat de militieleden weigerden. Gedurende deze periode bleef u in het huis van uw broer logeren en in juni 2015 ontving u een dreigbrief van de militie. Na het krijgen van deze dreigbrief bent u terug gevlucht naar het vluchtelingenkamp in Al-Tarmia en heeft u uw vertrek uit Irak voorbereid. De laatste twee dagen voor uw vertrek verbleef u in de wijk Al-Jamia in Bagdad, toen u daar verbleef kreeg u ook van een kennis foto's doorgestuurd van uw huis dat ontploft was. Op 9 juli 2015 vertrok u uit Bagdad en nam u het vliegtuig naar Koerdistan. Daar nam u een auto naar Turkije en vervolgens reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk. In Oostenrijk nam u het vliegtuig naar België. U kwam hier op 2 augustus 2015 aan en de volgende dag diende u een asielaanvraag in. Op 31 maart 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen de beslissing en op 13 oktober 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing.

Nadat u reeds enige tijd in België verbleef, is Asaib Ahl al-Haq naar het vluchtelingenkamp waar u voor uw vertrek uit Irak verbleef gekomen. Ze waren op zoek naar u, maar toen men zei dat u niet daar was, hebben ze twee broers van u meegenomen, nl. A. en M. Na een week werd het lijk van Mohamed teruggevonden, hij zou op 11 december 2016 vermoord zijn. A. is tot op heden nog steeds spoorloos.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort, uw rantsoenkaart, uw woonstkaart, uw rijbewijs, uw kieskaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw bewijs van ontheemde, twee ontheemdenkaarten, een elektronische ontheemdenkaart, uw werkbadge, het nationaliteitsbewijs van uw zoon, de paspoort van uw zoon, de identiteitskaart van uw zoon, een dreigbrief, een kopie van uw huwelijksakte, foto's van het paspoort van uw vrouw en kinderen, foto's van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw en kinderen, foto's van de identiteitskaart van uw vrouw en kinderen, foto's van uw huis, een medisch verslag van de arts van het opvangcentrum, een medisch verslag over de psychologische toestand van uw zoon, een kopie van de overlijdensakte van uw broer en een vertaling hiervan, een kopie van een doktersattest met betrekking tot uw ontvoering, medische verslagen betreffende uw zoon, informatie van uw advocaat met betrekking tot de situatie in uw regio en een psychiatrisch attest.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst enkel verklaarde dat u ontheemd werd, uw huis in beslag was genomen door militieleden en u een dreigbrief van hen had ontvangen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), vermeldt u tijdens het gehoor op het CGVS ook dat u in augustus 2014 twee dagen in de kliniek waar u werkte vastgehouden werd en ter plekke gemarteld bent geweest door sjjiitische milities (zie gehoorverslag CGVS I, dd. 20 januari 2016, p. 11-12 en 19-21). Hoewel u bij het invullen van de Vragenlijst wel vermeldt dat de milities regelmatig de kliniek bezochten en de medewerkers terroriseerden, is het zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met geen woord rept over uw eigen persoonlijke vasthouding, marteling en vrijlating tegen losgeld. Deze gebeurtenis is immers een cruciaal element in uw asielrelaas. Wanneer u de kans gegeven wordt om uit te leggen waarom u een dergelijk cruciaal element bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet vermeld had, verwijst u bovendien niet naar uw psychische problemen en de posttraumatische stressstoornis waaraan u zou lijden (zie infra), maar beweert u daarentegen dit wel bij de DVZ verteld te hebben maar zou de interviewer van de DVZ u echter aangemaand hebben dit pas in het tweede interview te vertellen (CGVS I, p. 21). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de interviewer van de DVZ naliet zo'n essentieel element te noteren, eens te meer daar u bij het invullen van de Vragenlijst wel de mogelijkheid kreeg om aan te halen dat de milities regelmatig de kliniek bezochten om voorrang te krijgen voor hun gewonde leden. Dat uw eigen persoonlijk wedervaren dan onvermeld bleef, kan echt niet worden gevolgd. De DVZ en diens medewerker hebben er immers geen enkel belang bij een dergelijk persoonlijk incident onvermeld te laten, toch indien u dit expliciet zou hebben vermeld.

Hiernaast kan er ook wat betreft uw verblijfplaatsen in Irak een discrepantie vastgesteld worden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Zo stelt u bij de DVZ van 2006 tot 1 juni 2015 in Al-Tarmia gewoond te hebben en van 1 juni 2015 tot 9 juli 2015 in de Al-Jamia wijk van Bagdad verbleven te hebben (zie Verklaring DVZ, p. 4). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter van 2006 tot juli 2014 in Al-Mashahda gewoond te hebben, van juli 2014 tot mei 2015 in een vluchtelingenkamp in Al-Tarmia verbleven te hebben, vanaf mei 2015 een maand en vijf dagen teruggekeerd te zijn naar Al-Mashahda, in juni 2015 dan weer 20 dagen teruggekeerd te zijn naar het vluchtelingenkamp van Al-Tarmia en enkel de laatste twee dagen voor uw vertrek uit Irak in de wijk Al-Jamia in Bagdad verbleven te hebben (CGVS I, p. 7-9). Ook over de duur van uw werk in de kliniek zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Waar u bij de DVZ verklaarde tot juli 2015 in de lokale kliniek van Al-Tarmia gewerkt te hebben (zie Verklaringen DVZ, p. 5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS slechts tot begin augustus 2014 in de kliniek van Al-Meshahda gewerkt te hebben (CGVS I, p. 11). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheden verklaart u telkens dit wel gezegd te hebben en dat de interviewer van de DVZ zich vergist of het verkeerd genoteerd moet hebben (CGVS I, p. 10 en 12). Gelet op de opeenstapeling van tegenstrijdigheden betwijfelt het CGVS dat dit de ware toedracht is. De verklaringen die u na bovengenoemde confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, integendeel.

Daarenboven valt er ook een discrepantie in uw verklaringen op te merken met betrekking tot de personen waarmee u in de kliniek vastgehouden werd. Waar u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat u samen met vier mannen, vier bewakers van FBS, vastgehouden werd (CGVS I, p. 11-12 en 19-20), beweerde u tijdens het tweede gehoor dat u met drie andere personen vastgehouden werd, waarvan twee bewakers en één collega (zie gehoorverslag CGVS II, dd. 8 maart 2017, p. 12-13). Bovendien verklaarde u tijdens het eerste gehoor ook dat een van de andere personen die vastgehouden werd in de kliniek een bewaker genaamd Y. was (CGVS I, p. 20). Opmerkelijk is dat u deze Y. tijdens het tweede gehoor niet meer vermeldt, maar u daarentegen beweert dat de drie andere personen A. A. O., D. en A. G. waren (CGVS II, p. 14). Het is echter hoogst bevreemdend dat u doorheen uw twee gehoren op het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de personen waarmee u in de kliniek vastgehouden zou zijn geweest en die u ook nominatief weet te

benoemen. Overigens beweerde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS ook dat uw broer, die het losgeld voor uw vrijlating betaald had, enkel via-via, en nooit rechtstreeks, contact heeft gehad met uw ontvoerders (CGVS II, p. 16). Ook deze bewering is zeer eigenaardig, daar u tijdens uw eerste gehoor zei dat u geblinddoekt was en u hen tegen uw broer hoorde zeggen "jij mag hem losmaken als wij net weg zijn" (CGVS I, p. 11), hetgeen impliceert dat uw broer toch rechtstreeks contact heeft gehad met uw ontvoerders. Wederom legt u tegenstrijdige verklaringen af, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Met betrekking tot uw ontvoering, vasthouding en marteling in de kliniek, beweert u ook dat u niet hebt kunnen zien tot welke militie uw ontvoerders behoorden en u daardoor ook niet kan zeggen welke militie u ontvoerd had (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 13). U verklaarde echter wel dat er dagelijks milities naar de kliniek kwamen en u wist dat milities de controle hadden over alle instanties en diensten in de buurt van de kliniek (CGVS I, p. 20-21 en CGVS II, p. 13), hetgeen erop wijst dat u reeds vertrouwd was met welke milities opereerden nabij de kliniek. Gelet op deze context is het echter weinig waarschijnlijk dat, indien u daadwerkelijk zou zijn ontvoerd, u niet zou weten tot welke militie uw ontvoerders behoorden. Dat ook uw broer, die het losgeld betaald heeft voor uw vrijlating, niet zou weten tot welke militie uw ontvoerders behoorden is des te eigenaardiger. Het is immers weinig geloofwaardig dat uw broer 10.000 dollar losgeld zou betalen zonder ook maar te weten aan welke militie hij dit diende te betalen. Uw verklaring dat uw broer een oude man is en niet goed kon zien welk logo de militieleden op hun hoofd hadden kan bovendien allesbehalve overtuigen, uw broer zou immers ook rondvraag gedaan hebben over wie u ontvoerd had (CGVS II, p. 16). Dat u desondanks niet kan vermelden tot welke militie uw ontvoerders behoorden of u niet verder heeft geïnformeerd bij uw broer ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande elementen dient er geconcludeerd te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw ontvoering door milities in de kliniek waar u werkte. Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw ontvoering kan er ook geen geloof gehecht worden aan de marteling die u tijdens uw ontvoering ondergaan zou hebben.

Verder dient ook de aandacht gevestigd te worden op de dreigbrief die u ontvangen zou hebben. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet stroken met de inhoud van de door u voorgelegde dreigbrief. Zo verklaarde u herhaaldelijk dat uw woning in beslag genomen was door de milities en u later een dreigbrief van hen ontvangen zou hebben (CGVS I, p. 8, 6 en 22). Het is echter zeer eigenaardig dat u een dreigbrief krijgt waar duidelijk in staat dat u uw woning moet verlaten op een moment dat uw woning reeds in beslag genomen is door dezelfde militie en u al eens had geprobeerd uw woning terug te eisen. Voorts kan u bovendien niet alleen zeggen wanneer u precies de dreigbrief ontvangen heeft, maar spreekt u zich ook tegen wat betreft de datum hiervan. Zo verklaart u bij het invullen van de Vragenlijst bij de DVZ dat u de dreigbrief in mei 2015 heeft ontvangen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS duidelijk stelt dat het niet in mei, maar in juni 2015 was (CGVS I, p. 16-17 en 22). Daarenboven is het hoogst merkwaardig dat de door u voorgelegde dreigbrief ondertekend is door "Leyan al Haqq", terwijl u zelf verklaarde dat de dreigbrief opgesteld is door Asaib Ahl al-Haqq (CGVS I, p. 17). Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Hiernaast dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen over deze dreigbrief niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt. Hoewel u beweert dat het embleem op de dreigbrief het embleem van Asaib Ahl al-Haqq is (CGVS I, p. 17), blijkt uit de beschikbare landeninformatie echter dat dit embleem niet overeenstemt met het embleem van Asaib Ahl al-Haqq (zie landeninformatie "Asa'ib Ahl al-Haqq Emblem", "Security Situation in Baghdad - The Shia Militias" en "A New Controversial Actor in Post-ISIS Iraq: Al-Hashd Al-Shaabi", waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier). Hierbij komt nog dat de dreigbrief in feite enkel een print betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten weinig bewijswaarde. Bovendien dient ook nog opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van de door u voorgelegde dreigbrief is aldus gering. Uit bovenstaande argumenten blijkt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen betreffende de dreigbrief.

Ook de ontploffing aan uw huis doet twijfels rijzen. Zo verklaart u tijdens het invullen van de Vragenlijst dat uw huis beschoten werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter dat uw huis nooit beschoten is geweest, maar dat ze het hebben doen ontploffen. U verklaart bovendien dat er wel op het huis van uw broer geschoten werd (CGVS I, p. 24-25). Hiermee geconfronteerd beweert u dat het een vergissing was en dat u bij het eerste interview bedoelde dat er op het huis van uw broer werd geschoten en dat uw huis ontploft was. Het is echter zeer eigenaardig dat u bij het invullen van de Vragenlijst met geen woord rept over een ontploffing of het huis van uw broer. Bovendien is het ook opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst aanhaalt de foto's van uw beschoten huis te zullen afprinten voor het volgende interview (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS verklaart dat de door u voorgelegde foto's van uw eigen ontploft huis zijn (CGVS I, p. 25). Uw verklaringen zijn allesbehalve overtuigend en de foto's die u voorlegt, waarop uw beschadigd huis te zien zou zijn, tonen bovendien niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's werden genomen. Dergelijke foto's kunnen van eender welk huis zijn. Deze hebben bijgevolg geen enkele bewijswaarde voor de door u ingeroepen problemen.

Verder zijn uw verklaringen over de milities weinig overtuigend. Zo verklaart u meermaals dat uw problemen komen door de milities en beweert u dat het gaat om Asaib Ahl al-Haqq, Saraya al-Salaam en Kataib (CGVS I, p. 26). Wanneer u gevraagd wordt naar meer informatie over de milities geraakt u doorgaans echter niet veel verder dan dat ze verschillende hoofdoekjes hebben (CGVS, pg. 17, 20, 23 en 26). Bovendien beweert u ook dat ene 'Abu Israil' de leider van Asaib Ahl al-Haqq zou zijn (CGVS I, p. 12, 17 en 20). Uit de op het Commissariaatgeneraal beschikbare informatie blijkt echter dat niet Abu Israil, maar Qais Al-Khazali de leider van Asaib Ahl al-Haqq is (zie landeninformatie "Security Situation in Bagdad - The Shia Militias", pg. 6). Abu Azrael daarentegen is een zeer bekende commandant van de sjiiitische militia 'Kataib al-Iman Ali' (zie landeninformatie, toegevoegd aan uw administratief dossier). Dat u een dergelijke fout maakt en weinig kan vertellen over de milities onderstreept verder de ongeloofwaardigheid van uw beweerde problemen met milities. Van iemand die beweert al bijna twee jaar geïmigreerd te worden door milities kan immers verwacht worden dat deze beter geïnformeerd is over de personen of milities die hem viseren.

Voorts haalde u tijdens uw tweede gehoor op het CGVS aan dat uw broers M. en A. door Asaib Ahl al-Haqq ontvoerd of gearresteerd waren, uw broer Mohamed zou op 11 december 2016 vermoord zijn door Asaib Ahl al-Haqq en uw broer A. tot op heden vermist zou zijn (CGVS II, p. 3-6 en 18-19). Tussen uw vertrek uit Irak op 9 juli 2015 en de ontvoering van uw broers in december 2016, dus gedurende een periode van bijna anderhalf jaar, zou er niets gebeurd zijn (CGVS II, p. 19). Het is echter weinig waarschijnlijk dat, indien u daadwerkelijk geïmigreerd zou worden door een militia, deze militia bijna anderhalf jaar niets zou doen om dan plots een nieuwe poging te ondernemen om u terug te vinden en, via andere familieleden, bedreigingen aan uw adres te uiten. Het onwaarschijnlijke karakter van het door u geschetste verloop tast de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aan.

Overigens doen ook de handelingen die u stelde, of eerder het gebrek eraan, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo zou u sinds u in België bent zelf geen navraag meer gedaan hebben over de problemen die de aanleiding gaven voor uw vertrek uit Irak (CGVS I, p. 27). Het gebrek aan initiatief dat u heeft gesteld wijst op een gebrek aan interesse in uw eigen situatie en deze van uw achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door u ingeroepen vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij moeite onderneemt om zich te informeren betreffende de gebeurtenissen die de aanleiding vormen van zijn vertrek én dat hij zich informeert over de evolutie van de problemen. Dat u nagelaten heeft deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw ingeroepen vrees.

Voorts dienen de door u voorgelegde overlijdensakte van uw broer Mohamed en het doktersattest in verband met uw ontvoering nog besproken te worden. Het betreft hier enkel kopieën, én geen originele stukken, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kunnen worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten weinig bewijswaarde. Bovendien dient ook nog opgemerkt te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). Hun bewijswaarde is aldus zeer gering.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgehouden medische en psychische toestand, - u zou lijden aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS) -, en de medische attesten die u in dit kader voorlegt. Voor wat betreft de fysieke littekens, dient te worden vastgesteld dat de medische attesten een louter klinische vaststelling van deze letsels betreffen en dat voor wat betreft de oorzaak van deze littekens gesteund wordt op uw verklaringen, hetgeen duidelijk geïllustreerd wordt in de laatste alinea van het medisch verslag van het opvangcentrum, waarin de arts stelt dat u ook foltering ondergaan hebt die geen zichtbaar spoor heeft nagelaten. Uit het voorgaande blijkt echter dat aan uw verklaringen geen enkel geloof kan worden gehecht. Ook het door u voorgelegde psychiatrisch attest volstaat niet om uw problemen aan tonen, een dergelijk medisch attest vormt immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of letsels. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Dat u zou lijden aan een posttraumatische stressstoornis en geheugenstoornissen, zoals het door u voorgelegde medisch attest stelt, zou daarenboven een verklaring kunnen vormen voor de kleine tegenstrijdigheden in de chronologie van de opeenvolgende gebeurtenissen maar kan geenszins een verklaring vormen voor tegenstrijdigheden met betrekking tot het eigenlijke relaas of uw gebrek aan kennis betreffende de militie die u viseerde, noch betreffende de tegenspraak tussen uw documenten en verklaringen.

Wat de door u voorgelegde attesten over uw medische en psychische toestand betreft, dient tot slot ook nog te worden opgemerkt dat u slechts twee medische attesten voorlegt, nl. het attest van de arts van het opvangcentrum en het (niet zo goed leesbare) attest van een assistent-psychiater dat u had laten opstellen in het kader van uw aanvraag tot medische regularisatie, waarvan het meest recente attest dateert van 17 juni 2016, ondertussen reeds bijna een jaar geleden. Hoewel u tijdens het tweede gehoor op het CGVS, dd. 8 maart 2017, benadrukt werd om bijkomende en meer recente documenten betreffende uw psychische toestand voor te leggen, heeft u dit nagelaten en heeft u, via uw advocaat, enkel nogmaals het attest van 17 juni 2016 opgestuurd naar het CGVS, waardoor u geen zicht geeft op uw actuele psychische toestand.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 214-250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013

verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen afkomstig uit " areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan

zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daar waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op wijst dat uit de door u geciteerde informatie (aangebracht in het kader van uw beroep tegen de weigeringsbeslissing van 31 maart 2016) blijkt dat de veiligheidssituatie in de gordel rond Bagdad, de zogenaamde "Baghdad Belt", waartoe de regio's Al-Meshahda en Al-Tamia behoren, verschillend lijkt van de veiligheidssituatie in de hoofdstad, kan het volgende worden opgemerkt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Bagdad Belts de residentiële, landelijke en industriële gebieden rondom de stad Bagdad omvat, alsook een netwerk van verkeerswegen, rivieren, en andere verbindingswegen in een straal van 30 à 50 kilometer rond Bagdad, en die de hoofdstad verbinden met de rest van het land. In tegenstelling tot wat de naam suggereert, liggen de Bagdad Belts niet alleen in de provincie Bagdad, maar ook in de aangrenzende provincies. De Belts omvatten de steden Taji (provincie Bagdad) tot Tarmiyah (provincie Bagdad), Baquba (provincie Diyala), Buhriz (provincie Diyala), Besmayah and Nahrwan (provincie Bagdad), Salman Pak (provincie Bagdad), Mahmudiyah (provincie Bagdad), Sadr al-Yusufiyah (provincie Bagdad), Fallujah (provincie Anbar) and Karmah (provincie Anbar). Het CGVS erkent dat de situatie in bepaalde gebieden in de zogenaamde Bagdad Belts gekenmerkt wordt door een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, doch dit betreft duidelijk de dorpen, steden en gebieden gelegen in de vijf provincies die deel uitmaken van de zogenaamde betwiste gebieden (de provincies Anbar, Diyala, Kirkuk, Ninewah en Salaheddin) en die gebieden van de Belts die het grensgebied vormen tussen de provincie Bagdad en de 'betwisten gebieden' (zie AA (Article 15(c)) Iraq CG, [2015] UKUT 00544 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), 1 oktober 2015, punt 138-146).

Hoewel er niet zomaar vanuit kan gegaan worden dat de situatie die in het arrest geschetst word (een arrest dat dateert van oktober 2015 maar zich baseert op landeninformatie van 2014- begin 2015) nog actueel is, wijst het CGVS er op dat nergens in dit arrest gesteld wordt dat er ook in de Belts gelegen in de provincie Bagdad sprake is van een situatie waarbij de mate van willekeurig geweld het vereiste niveau bereikt. Bovendien bevat de COI Focus Irak: Veiligheidssituatie Bagdad geen aanwijzingen dat de situatie in de Belts (gelegen in de provincie Bagdad) dermate verschilt van de situatie in de rest van de provincie dat dit een andere toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet zou rechtvaardigen. Dit blijkt evenmin uit de informatie die u in uw verzoekschrift heeft aangehaald. De passage waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar verwijst is namelijk terug te vinden op pagina 5 van uw verzoekschrift luidt immers als volgt: "Critical to understanding the security of Baghdad and the surrounding régions, there are six régions surrounding the capital from the north, west and southwest, forming what is known as the "Baghdad Belt." These régions are Latifiya, Taji, alMushahada, al Tarmia, Arab Jibor and alMada'in, and they are mostly Sunni and considered "fertile terrorist soil," according to the deputy head of the security committee in Baghdad's provincial council, Saad alMatlabi. He told Al-Monitor the areas lie along the borders with the Iraqi provinces of Salahuddin, Diyala and Anbar, where huge battles are still raging between Iraqi security forces and the Popular

Mobilization Units against IS . Dient echter vastgesteld te worden dat de zinsnede “where huge battles are still raging between Iraqi security forces and the Popular Mobilization Units against IS (vrije vertaling: “alwaar er nog steeds grootschalige gevechten plaatsvinden tussen de Iraakse veiligheidstroepen en de PMU’s enerzijds, en IS anderzijds”) duidelijk betrekking heeft op de drie provincies “Salahuddin, Diyala and Anbar”. Uit deze zinsnede kan dus geenszins afgeleid worden dat er grootschalige gevechten plaatsvinden tussen de Iraakse veiligheidstroepen en de PMU’s enerzijds, en IS in de voornoemde Bagdad Belt en dus in al Tarmia, het gebied waar u verbleven heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift twee middelen aan die luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing

schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7,12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft

Schending van de materiële motiveringsverplichting, schending van het gezag van gewijsde, manifeste beoordelingsfout.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 oktober 2016.

Er moet immers vastgesteld worden dat de GGVS in zijn beslissing van 18 mei 2017 het eerste en het tweede motief dat hij eveneens aanvoerde in de vernietigde beslissing van 31 maart 2016 zowat woordelijk overgenomen worden (paragrafen 1 tot en met 4 van de motivering), waarbij de beoordeling verder ondersteund wordt door de vaststelling van een aantal bijkomende tegenstrijdigheden die de CGVS zou vastgesteld hebben naar aanleiding van een herverhoor.

Daarbij dient vastgesteld te worden dat de CGVS geen correcte afweging maakt van deze tegenstrijdigheden in het licht van de zware psychische problemen die verzoeker bewees en die de beschrijving van de traumatische herinneringen ernstig kunnen compromitteren, zeker niet nu de Raad van Vreemdelingenbetwistingen meende dat deze tegenstrijdigheden in het licht daarvan dienen moeten worden beoordeeld.

De CGVS blijft bovendien volhouden dat hij geen geloof hecht aan de ontvoering en aan de marteling, zonder daarbij enige afweging te maken van de medische en psychische attesten die verzoeker bijbracht en waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aannam dat zij voldoende objectieve gegevens bevatten om de tegenstrijdigheden niet te weerhouden.

Integendeel draait de GGVS de zaken opnieuw om en meent hij dat omdat de verklaringen ongeloofwaardig zijn deze attesten en de vaststellingen betreffende de fysieke en mentale gezondheidstoestand deze niet kunnen herstellen.

Daarbij wordt dan nog een zinssnede uit het medisch verslag volkomen uit de context gerukt. Immers maakt de GGVS melding van het feit dat de arts attesteerde dat verzoeker ook foltering ondergaan heeft die geen zichtbaar spoor heeft nagelaten, daar waar buiten beschouwing gelaten wordt dat er eveneens zichtbare sporen van foltering waren met name uitgerukte nagels.

De algemene opmerking vanwege de GGVS dat een PTSS een verklaring zou kunnen vormen voor kleine tegenstrijdigheden in de chronologie doch niet voor tegenstrijdigheden met betrekking tot het eigenlijke asielrelaas of met betrekking tot het gebrek aan kennis betreffende de militie die verzoeker viseerde vindt bovendien geen enkele steun in het dossier, doch spreekt integendeel de vaststellingen van de artsen tegen, bevestigd door de RvV in het arrest van 13 oktober 2017 waarbij de dissociatieve amnesie bevestigd wordt.

Dat "Dissociatieve amnesie is een vorm van amnesie die wordt veroorzaakt door trauma of stress, waar door iemand niet meer in staat is om zich belangrijke persoonlijke informatie te herinneren.

Dissociatieve amnesie is één vorm van amnesie. Bij amnesie is men alle of een gedeelte van de ervaringen uit een recent of ver verleden kwijt (zie Diagnose van aandoeningen van hersenen, ruggenmerg en zenuwen: Anamnese). Wanneer er aan de amnesie een meer psychische dan lichamelijke verstoring ten grondslag ligt, wordt er gesproken van dissociatieve amnesie. Amnesie kan ook een symptoom zijn van andere stoornissen, zoals acute stressstoornis, posttraumatische stressstoornis of somatisatiestoornis.

Bij dissociatieve amnesie kan men zich meestal geen informatie meer herinneren die deel uitmaakt van het dagelijkse bewustzijn of het 'autobiografisch' geheugen, zoals wie men is, wat men heeft gedaan, waar men is geweest, met wie men heeft gesproken, wat er is gezegd, gedacht en gevoeld, enzovoort. Soms blijft die informatie invloed uitoefenen op het gedrag van de persoon, ook al is deze de informatie kwijt.

Patiënten met dissociatieve amnesie hebben gewoonlijk één of meer gaten in hun herinnering die betrekking hebben op een periode van een paar minuten tot een aantal uren of dagen. Er zijn echter ook gevallen beschreven van amnesie

die jaren of zelfs een geheel leven betreffen. De meeste mensen met dissociatieve amnesie zijn zich bewust van het feit dat ze 'wat tijd kwijt zijn', maar sommige mensen merken pas dat ze zich een periode niet kunnen herinneren wanneer er aanwijzingen of bewijzen zijn dat ze dingen hebben gedaan die ze zich niet meer kunnen herinneren. Sommige mensen met dissociatieve amnesie vergeten een aantal, maar niet alle gebeurtenissen uit een bepaalde periode; anderen herinneren zich hun gehele vroegere leven niet meer of vergeten gebeurtenissen zodra deze zich hebben voorgedaan.

De stoornis komt het meest voor bij jongvolwassenen, en dan vooral bij mensen die een oorlog, een ongeluk of een natuurramp hebben meegemaakt. De stoornis kan ook de herinnering aan seksueel misbruik in de jeugd blokkeren, die dan later in de volwassenheid weer terugkomt. Dissociatieve amnesie kan zich gedurende enige tijd na een traumatische gebeurtenis voordoen. Het blijft niettemin onbekend of dergelijke hervonden herinneringen de weergave zijn van werkelijke gebeurtenissen in het verleden van die persoon, tenzij ze kunnen worden bevestigd door anderen."

(http://www.merckmanual.nl/mmhenl/sec07/ch_106/chl06b.html)

Dat daarbij ook rekening moet gehouden worden dat men bij dissociatieve amnesie mits behandeling zijn geheugen geleidelijk kan terugkrijgen of ook niet.

SYMPTOMEN EN DIAGNOSE

Het meest voorkomende symptoom van dissociatieve amnesie is geheugenverlies. Kort nadat iemand geheugenverlies is gaan vertonen, kan hij verward lijken. Veel mensen met dissociatieve amnesie zijn in enige mate depressief. Anderen zijn bijzonder angstig door hun geheugenverlies.

Om de diagnose te stellen beoordeelt de arts nauwgezet de symptomen en doet hij lichamelijk onderzoek om lichamelijke oorzaken van amnesie uit te sluiten.

Om lichamelijke oorzaken uit te sluiten is er soms nader onderzoek nodig, zoals een elektro-encefalogram en bloedonderzoek naar de aanwezigheid van giftige stoffen en (genees)middelen. Er wordt ook een psychologisch onderzoek uitgevoerd. Met behulp van speciale psychologische tests kan de psychiater iemands dissociatieve ervaringen vaak beter karakteriseren en begrijpen. Hij kan dan een behandelplan opstellen.

BEHANDELING EN PROGNOSE

In het begin van de behandeling stelt de arts de persoon op zijn gemak. Als de herinneringen niet spontaan opkomen of als er dringend behoefte is aan het terugroepen van de herinneringen, zijn er technieken om herinneringen terug te

halen. Deze zijn vaak succesvol. Met behulp van hypnose of soms een vraaggesprek onder sedatie (vraaggesprek nadat iemand gekalmeerd en gesedeerd is met een via een injectie in de bloedbaan toegediend medicijn als amobarbital of midazolam) stelt de arts de persoon met geheugenverlies vragen over zijn verleden.

Een arts gebruikt hypnose of een vraaggesprek onder invloed van angstverminderende medicatie om de angst die samenhangt met de uit het geheugen verdwenen periode te verminderen. Ook kan hij hiermee de verdedigingsmechanismen doorbreken of omzeilen die de persoon heeft gecreëerd om zich de pijnlijke gebeurtenissen of conflicten niet te hoeven herinneren. Patiënten onder invloed van hypnose of de genoemde geneesmiddelen zijn zeer suggestibel en daarom moet de arts ervoor waken

hen geen herinneringen aan te praten en ervoor zorgen dat de herinneringen geen hevige angst opwekken. Het is mogelijk dat de herinneringen die met behulp van deze technieken worden teruggehaald, niet kloppen. Ze moeten dan door anderen worden bevestigd. Voordat een dergelijke techniek wordt toegepast, deelt de arts de persoon met geheugenverlies daarom mee dat de herinneringen die hiermee kunnen worden teruggehaald al of niet kunnen kloppen, waarna hij de persoon toestemming vraagt om de behandeling toe te passen.

Het zo veel mogelijk dichten van het gat in het geheugen draagt bij aan de continuïteit van iemands identiteit en zelfbeeld. Zodra de amnesie is verdwenen, kan de persoon door voortzetting van de psychothérapie het trauma of de conflicten die de amnesie hebben veroorzaakt leren begrijpen en een oplossing ervoor vinden.

De meeste mensen hervinden hun ontbrekende herinneringen en zijn in staat de conflictsituaties die de amnesie hebben veroorzaakt op te lossen. Sommigen dringen echter nooit door de barrières heen die hun ervan weerhouden hun ontbrekende verleden te reconstrueren. (ibidem).

Dat het dan ook volkomen onterecht is dat daar waar verzoeker zowel de fysieke folteringen als zijn zeer ernstige psychische toestand aantoont, de CGVS deze herleid tot een mogelijke verklaring voor kleine tegenstrijdigheden.

Integendeel, de conditie van verzoeker is er één die gelijkgesteld dient te worden met deze van geheugenverlies, waarbij eerder de grote en belangrijke gebeurtenissen geoculeerd worden als verdedigingsmechanisme.

Dat bovendien rekening gehouden moet worden dat verzoeker na zijn vertrek ook geconfronteerd wordt met het feit dat zijn 2 broers verdwenen, waarvan er één dood teruggevonden werd, dat het schuldgevoel waarmee hij moet leven, zijn conditie niet verbetert.

Dissociatieve amnesie (ook wel dissociatief geheugenverlies) is een psychische aandoening. In het DSM-IV is deze stoornis ingedeeld bij de dissociatieve stoornissen. De aandoening werd vroeger psychogene amnesie genoemd.

Wie dissociatieve amnesie heeft, kan bepaalde herinneringen, vooral over zichzelf, niet terughalen. Dit gebeurt als verdedigingsmechanisme tegen gebeurtenissen die de psyché ernstig in verwarring brengen of schaden. Een episode kan enige minuten duren, maar in ernstige gevallen zelfs het hele leven. Er kan een groot aantal oorzaken ten grondslag aan de stoornis liggen, bijvoorbeeld (jeugd)trauma's, ongelukken of rampen, overlijden van een dierbare, oorlogservaringen of druggebruik. De stoornis kan ook optreden als een persoon een sterk schuldgevoel heeft [https://nl.wikipedia.org/wiki/Dissociatieve amnesie](https://nl.wikipedia.org/wiki/Dissociatieve_amnesie)

Ook op andere punten schendt de CGVS de kracht van gewijsde van het tussengekomen arrest en met name daar waar de documenten van verzoeker beoordeeld worden.

De CGVS meent immers dat deze documenten enkel "uw identiteit, nationaliteit en herkomst" aanduiden, daar waar de RW de eerdere appreciatie van de CGVS met name dat deze eveneens het werk van verzoeker aantoonde.

Verzoeker dient dus vast te stellen dat thans en in tegenstelling tot de RW de attesten die zijn werk in de kliniek bevestigen niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van zijn relaas.

Deze worden helemaal geoculeerd door de CGVS, wat totaal onterecht is en strijdig met de beslissing van de RW.

Het is vanzelfsprekend niet zo dat door in de gegeven omstandigheden meer zagezegde tegenstrijdigheden op te sommen, gaat de appreciatie van het asielaanbod, waar de RW aannam dat de medische toestand van verzoeker dusdanig was dat tegenstrijdigheden niet uit te sluiten waren, dat deze nieuwe motivering terecht is.

Overwegende dat de CGVS bovendien duidelijk maakt dat zij de conditie van verzoeker helemaal niet correct apprecieert, daar waar zij meent dat deze conditie niet meer in overweging zou moeten genomen worden omdat de attesten van verzoeker dateren van 2016 terwijl het herverhoor gebeurde in 2017.

Vooreerst is het niet zo dat omdat er een zeker tijdsverloop is dat deze conditie zou verdwijnen.

De meeste mensen hervinden hun ontbrekende herinneringen en zijn in staat de conflictsituaties die de amnesie hebben veroorzaakt op te lossen. Sommigen dringen echter nooit door de barrières heen die hun ervan weerhouden hun ontbrekende verleden te reconstrueren.

Verder is het zo dat medische opvolging niet steeds evident is, wat ook aangegeven werd tijdens het verhoor :CGVS 2 p. 12/21 , waarbij gemeld wordt dat de tussenkomst van het OCMW niet evident is, omdat deze te veel geld zou kosten. Bovendien vergeet de CGVS gemakshalve de verschillende medicatie die verzoeker op tafel legde om zijn moeilijke medische toestand aan te duiden.

Verzoeker heeft ook duidelijk gemaakt hoe de trauma's opgelopen door zijn zoon en hemzelf het dagelijkse leven beïnvloeden, tot 's nachts toe.

Bovendien moet vastgesteld worden dat de verklaringen van 2017 van verzoeker niet op zichzelf beoordeeld worden, op hun interne consistentie, doch integendeel afgewogen worden aan eerdere verklaringen, waarvan de CGVS impliciet toegeeft dat zij gecompromitteerd kunnen zijn.

Dat is geen zorgvuldige feitenvinding, die bovendien zoals gezegd de kracht van gewijsde van het arrest van de RW schendt.

Deze vaststellingen volstaan reeds op zich om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er moet bovendien vastgesteld worden dat de CGVS absoluut niet de opdracht van de rechtbank uitvoerde, zijnde een gedegen onderzoek uit te voeren naar de situatie in de Bagdad-belts nochtans ook één van de redenen van vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De CGVS beperkt zich ertoe te stellen dat uit de eigen COI-focus van Bagdad niet blijkt dat de situatie in de provincie verschillend zou zijn, terwijl hij zich voor het overige beperkt de stukken van verzoekster tegen te spreken als zouden zij niet van toepassing zijn.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de CGVS zich permitteert het arrest, dat opdracht geeft tot verder onderzoek, te bekritisieren door te stellen dat het arrest zelf niet stelt dat de situatie in de belts het vereiste niveau van willekeurig geweld bereikt.

Het is evident dat een dergelijke motivering kant noch wal raakt.

Het is eveneens evident dat indien de RVV gemeend heeft dat de algemene COI focus Bagdad niet voldoende informatie geeft over de situatie in de belts, het niet opgaat te stellen dat omdat deze COI geen aanduiding geeft van een verschillende situatie om te besluiten dat deze met verschillend is.

De CGVS blijft zich beperken tot het analyseren van de situatie in Bagdad, daar waar de opdracht van de RW de belts betrof.

De analyse van de situatie in de belts, enkel en alleen op basis van de documenten bijgebracht door verzoeker kan ook niet weerhouden worden, nu de RW deze impliciet maar zeker niet voldoende geacht heeft om over te kunnen gaan tot een beslissing.

De CGVS heeft dan ook op dit punt de kracht van gewijsde van het arrest van 13/10/2016 geschonden.

Ook deze vaststelling volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing.

TWEEDE MIDDEL

Schendig van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling.;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing

schending van artikel 3 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft,

Miskenning van de kracht van gewijsde, manifeste appreciatiefout, onzorgvuldige besluitvorming.

Dat echter de motivering moet betrekking hebben op de ingeroepen feiten, waarbij melding moet worden gemaakt van de toepasselijke juridische regels en waarbij dient gemeld te worden hoe en waarom deze juridische regels hebben aanleiding gegeven tot de genomen beslissing;

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO, 1990, 31) alsmede bij de voorbereiding van de beslissing;

Dat ambtenaren zich niet mogen gedragen ms slecht geprogrammeerde automaten" (R.V.SL, REHSKENS, nr 20.602, 30 september 1980. R.W., 1981-82. 36, met noot LAMBRECHTS, W.). Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (Rv.St. SPELEERS, nr 21.037.

17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER. nr 21-094. 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, deL 23 februari 1996).

Dat ter zelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999).

Dat terzake ook de zorgvuldigheidsplicht kennelijk geldt bij het nemen van beslissingen.

Dat ondermeer het is dat het de Commissaris-Generaal rekening dient te houden met elementen die inherent zijn aan de afkomst of inherent zijn in de samenleving waartoe de betrokkene behoort dit al dan niet voorkomend uit de afkomst alléén. Dat ook element die normalerwijze voortkomen, uit de context of specifieke vluchtcontext dienen in kaart gebracht te worden.

Dat tot slot, verzoekende partij de RW vordert zijn persoonlijk geval te beoordelen in het kader van de volheid van rechtsmacht alle hem door de wet werd toegekend.

Dat verzoekende partij, gelet op de herneming van een aantal motieven door de CGVS deels dezelfde kritiek opnieuw laat gelden.

Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

§ 2. Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat: 1. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De bestreden beslissing is eigenlijk enkel gebaseerd op tegenstrijdigheden of omissies tussen de verklaringen bij DVZ en het CGVS en onduidelijkheden.

Tegenstrijdigheden die echter niet fundamenteel de aard van het relaas wijzigen en die uiteraard ook niet voldoende ernstig zijn om het relaas alle geloofwaardigheid te onttrekken;

- Verzoekende partij wenst vooreerst te benadrukken dat indien zij het onthaal op DVZ "goed" en "normaal" heeft bevonden, hetgeen zij ook verklaard heeft op CGVS , dit niet inhoudt dat verzoekende partij haar eerste interview op DVZ, en hiermee wordt bedoeld de vragenlijst van het CGVS die systematisch op de DVZ wordt ingevuld, in de beste omstandigheden heeft kunnen afleggen.

- Verzoekende partij werd inderdaad verhoord in een gemeenschappelijke zaal waar ongeveer 7 gezinnen verzameld werden, met kinderen. Daarnaast werd elk gezin nog verhoord door een ambtenaar en een tolk.

- De zaal was dus overbevolkt, luidruchtig en iedereen was zenuwachtig en vermoeid.;

- Niettemin verliep het verhoor "vriendelijk".

- Verzoekende partij had voor haar interview helemaal geen toelichting gekregen ivm het verloop van de asielprocedure.

- Zij was derhalve ook met in staat te kunnen weten hetgeen als détail of hoofzaak zou worden beschouwd, hetgeen zij onmiddellijk en hetgeen zij later zonder risico zou kunnen vertellen.

- Verzoekende partij had uiteraard meer een gesprek met de tolk dan met de ambtenaar.

- Er werd haar herhaaldelijk gevraagd kort te zijn, precies omwille van de drukte , dat er "richtlijnen" waren om de mensen niet te lang te doen wachten en dat later de kans haar geboden zou worden om lies te kunnen vertellen tijdens haar verhoor voor het CGVS;

- Om het Kort te houden heeft verzoekende partij er zich dan ook grotendeels toe bekerpt tot algemeenheden

- In die omstandigheden kon verzoekende partij slechts op het ogenblik dat zij met "tegenstrijdigheden" geconfronteerd werd op het CGVS, dat het interview op DVZ niet zo "normaal" was verlopen.

- Ter herinnering dient te worden benadrukt dat in november 2015 DVZ meer dan 4199 asielzoekers registreerde

- In november 2015 werden in België 4.199 asielaanvragen ingediend, een daling van 12,7 % in vergelijking met oktober 2015. In november waren de voornaamste landen van^ herkomst van de asielzoekers Afghanistan (1.730 aanvragen, 41,2 % van het totaal), Syrië (1.181 aanvragen, 28,1 %) Irak (474 aanvragen, 11,3 %). Afghanistan, Syrië en Irak vertegenwoordigen samen meer dan 80 % (80,6 %) _ van _ alle asielaanvragen die in november 2015 in België werden ingediend. Asielzoekers van wie de nationaliteit onbepaald is (2,5), Somalië (2,3 %), de DR Congo (1,6 %), Guinee (1,2 %), Iran

(1,2 %), Rusland (0,9 %) en Pakistan (0,9 %) vervolledigen de top 10 van de landen van herkomst. - See more at: <http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-november-2015#sthash.Rekp6DQD.dpuf>
<http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-november-2015>

In oktober 2015 werden in België 4.810 asielaanvragen ingediend, een daling van 12,7 % in vergelijking met september 2015. In oktober waren de voornaamste landen van herkomst van de asielzoekers Syrië (1.497 aanvragen, 31,1 % van het totaal), Afghanistan (1.177 aanvragen, 24,5 %), Irak (748 aanvragen, 15,6 %) en Somalië (169 aanvragen, 3,5 %). Syrië, Afghanistan en Irak vertegenwoordigen meer dan 70% (71,2%) van alle asielaanvragen die in oktober 2015 in België werden ingediend. De asielzoekers van wie de nationaliteit onbepaald is. (2,5 %), Iran (1,8 %), Albanië (1,7 %), de DR Congo (1,7 %), Guinee (1,6 %) en Rusland (1,5 %) vervolledigen de top 10 van de landen van herkomst. Van de 4.810 asielaanvragen die in oktober werden geregistreerd, zijn er 372 (7,7 %) meervoudige aanvragen. - See more at: [http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-oktober-2015#sthash.R47tGUy\\$.dpiif](http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-oktober-2015#sthash.R47tGUy$.dpiif)
<http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-oktober-2015>

september 2015 werden in België 5.512 asielaanvragen ingediend, een stijging van 19,3 % in vergelijking met augustus 2015 en van 206,7 % in vergelijking met september 2014. In september waren de voornaamste landen van herkomst van de asielzoekers Irak (2.207 aanvragen, 40 % van het totaal), Syrië (1.507 aanvragen, 27,3 %), Afghanistan (523 aanvragen, 9,5 %) en Somalië (175 aanvragen, 3,2 %). Irak en Syrië vertegenwoordigen twee derden (67,3 %) van alle asielaanvragen die in september 2015 in België werden ingediend. De asielzoekers van wie de nationaliteit onbepaald is (2,6 %), Rusland (1,4 %), de DR Congo (1,3 %), China (1,2 %), Guinee (1,1 %) en Albanië (1,1 %) vervolledigen de top 10 van de landen van herkomst. Van de 5.512 asielaanvragen die in september werden geregistreerd, zijn er 346 (6,3 %) meervoudige aanvragen. Het percentage meervoudige aanvragen blijft dalen sinds begin 2015. - See more at: <http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-september-2015#sthash.WLOug7fQ.dj>
<http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-september-2015>

in augustus 2015 werden in België 4.621 asielaanvragen ingediend, een stijging van 55,3 % in vergelijking met juli 2015 en van 192,5 % in vergelijking met augustus 2014. Dit is een ongeziene stijging van het aantal asielaanvragen ingediend in een maand. In augustus waren de voornaamste landen van herkomst Irak (2.160 aanvragen, 46,7 % van het totaal), Syrië (916 aanvragen, 19,8 %), Afghanistan (428 aanvragen, 9,3 %) en Somalië (211 aanvragen, 4,6 %). Nog nooit werden zoveel asielaanvragen van personen uit eenzelfde land, Irak, geregistreerd in een maand en nog nooit was de afstand met het land op de tweede plaats van het aantal asielaanvragen (Syrië) zo groot. Dezelfde stijging van het aantal asielaanvragen van personen uit Irak wordt niet noodzakelijk waargenomen in de andere Europese landen. De asielzoekers van wie de nationaliteit onbepaald is (1,7 %), Rusland (1,4 %), de DR Congo (1,2%), China (1 %), Guinee (0,9 %) en Eritrea (0,8 %) vervolledigen de top tien van de landen van herkomst. Van de 4.621 asielaanvragen die in augustus werden geregistreerd, zijn er 306 (6,6 %) meervoudige aanvragen. Sinds begin 2015 blijft het percentage meervoudige aanvragen dalen. - See more at: <http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-augustus-2015#sthash.G0ybcNuv.dpuf>
<http://www.cgvs.be/nl/actueel/asielstatistieken-augustus-2015>

Dat wanneer de asielinstanties die vooreerst als doel en opdracht hebben de asielaanvragers te registreren, een stijging van bijna 200% van het aantal aankomende mensen moet ondergaan, redelijk dient te worden aangenomen dat, welke ook de goede wil is van de ambtenaren, men zich inderdaad houdt tot een oppervlakkig onderzoek en onderhoud.

Dat men ook rekening dient te worden gehouden met de mogelijke misverstanden of shortcut in het relaas, geenszins omwille van "slechte wil" doch uit loutere vermoeidheid. De tolken zijn ook maar normale, gewone mensen en na enkele uren begint uiteraard ook de concentratie te dalen.

Verzoekende partij beweert geenszins dat zijn persoonlijke vasthouding en marteling door siitische militieleden in de linie waar zij werkzaam was, belangrijk is wat haar persoonlijk aangaat.

De gebeurtenis schrijft zich echter in een context waar de milities regelmatig de kliniek binnenvielen en voornamelijk dient te worden aangehaald dat verzoekende partij tot slat van rekening kans had vermits zij uiteindelijk kon ontsnappen, hetgeen niet het geval was voor de andere personeelsleden die vermoord werden.

Verzoekende partij had reeds lang gesproken over de aanvallen van de milities, - hetgeen echter niet terug te vinden is in de nota's van de DVZ, en werd gestopt toen zij nogmaals verder wenste te vertellen.

Hetgeen van belang is, is inderdaad dat de milities langskwamen en geweld pleegden. Dat is inderdaad de aanleiding van hetgeen haar later ook voorviel. Dat zij zelf hiervan slachtoffer werd, kan, in het context van Irak en in het context van massale aankomsten van vluchtelingen, als iets worden aanzien dat verder onderzoek kan wachten, ni op het CGVS;

Verzoekende partij wil ten andere in dit verband eveneens opmerken dat de belangrijke omissie waardoor zijn asielrelaas negatief benaderd werd, te weten dat hij bij DVZ niet verteld zou hebben, ab initio aangegeven werd bij de CGVS.

Dat verzoeker in dat verband verwijst naar de voorbereidende vragen waar als antwoord op de vraag of hij op DVZ alles vertelde o.m. melding maakt van het feit dat hij een medisch verslag heeft betreffende het feit dat zijn nagels uitgetrokken heeft! (verslag CGVS verhoor 1 p.2/32)

Het is dan ook volkomen onterecht dat rekening houdend ook met de appreciatie die de Raad reeds op 13/10/2016 te kennen gaf in haar arrest dat de CGVS blijft volhouden aan het eerste motief.

Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft het motief mbt de ontploffing van het huis van verzoeker. Verder dient tevens te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar vrees meervoudig zijn en dat zij voor zover als kan, nog meer vrees koestert ten aanzien van Daesh.

Wat betreft de beweerde discrepantie met betrekking tot de achtereenvolgende woonplaatsen van verzoekende partij, dient te worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden tot misverstanden terug te leiden zijn.

Al Meshahda camp bevindt zich evengoed in Al Tarmia district als de Al Tarmia kamp. Nadat zij haar woning die zij tot 2015 bewoonde had verlaten, is verzoekende partij 2 maal naar het zelfde kamp Al Tarmia geweest ; uiteraard bij de aanval van Daesh en nadien na haar verblijf bij haar broer.

Verzoekende partij heeft verder slechts tot begin augustus 2014 in de kliniek van Al Meshahda gewerkt, waar de aanval zich had voorgedaan.

Dat wanneer verzoekende partij naar zijn woning in Al Meshahda wou terugkeren, was de woning reeds betrokken.

De dreigbrief die zij ontving, betekent echter niet dat zij haar "woning" , ni het gebouw client te verlaten, doch wel dat zij de geografische woonplaats, dus dé streek moet verlaten , in die zin dat er geen plaats is in de streek voor mensen zoals zij is, een Soenniet.

Dat verzoekende partij in afwachting is van een beëdigde vertaling van de voorgelegde dreigbrief ;

Verzoekende partij vreest zonder enig onderscheid alle milities.

Dat alle milities moorden plén, ontvoeren, bedreigen.. ..

Dat verzoekende partij inderdaad in deze context niet over heel veel informatie beschikt en evenmin naar informatie gezocht heeft vermits in elk geval voor de Soenniete burger het resultaat ongewijzigd blijft.

De VRAAG THANS IN Irak is niet meer voor wie men vlucht, doch waar men nog vluchten kan en hoe snel.

In de context van geweld is de aangehaalde argumentatie niet pertinent, voornamelijk als vaststaat dat de milities inderdaad ter plaatse aanwezig zijn en geweld plegen.

Overwegende dat verder dient te worden vastgesteld dat de aan het dossier gevoegde informatie, daterende van oktober 2015, in de context van Irak en Bagdad als verouderd dient te worden beschouwd, vermits deze informatie thans reeds 7 maand oud is.

Dat de regio thans te kampen heeft met een groot aantal groepen die verzoekende partij vreest ; het betreft Daesh uiteraard, maar ook Asaieb Ahl Alhaq, Jaish al Nahd, Al Hashed Al Shaabi met als leider Hadial Amiri. Deze laatste vecht wel tegen Daesh, maar vermoordt ook de Soennieten.

De beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Dat echter alle door verzoekende partij voorgelegde documenten, bewijzen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoekende partij heeft bewijzen voorgelegd van haar identiteit en nationaliteit en heeft ook originele documenten voorgelegd die haar verblijf in de streek en in de kampen bewijst.

Dat deze documenten alleszins als een begin van bewijs dienen te worden aanzien.

Dat het CGVS geen enkele rekening wenst te houden met al deze voorgelegde elementen en er alleszins geen onpartijdig onderzoek van maakt.

Overwegende dat verzoeker meent dat bij detailonderzoek van de analyse van de CGVS deze niet overeind blijft.

Vooreerst wat betreft de ontvoering en martelingen:

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een grote discrepantie is tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst enkel verklaarde dat u ontheemd werd, uw huis in beslag was genomen door militieleden en u een dreigbrief van hen had ontvangen (zie Vragenlijst, vraag 3.5), vermeldt u tijdens het gehoor op het CGVS ook dat u in augustus 2014 twee dagen in de kliniek waar u werkte vastgehouden werd en ter plekke gemarteld bent geweest door sjiitische milities (CGVS, pg. 11-12 en 19-21). Hoewel u bij het

invullen van de Vragenlijst wel vermeldt dat de milities regelmatig de kliniek bezochten en de medewerkers terroriseerden, is het zeer opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst met geen woord rept over uw vasthouding, marteling en vrijlating tegen losgeld. Deze gebeurtenis is immers een cruciaal element in uw asielrelaas. Hiermee geconfronteerd beweert u dit wel verteld te hebben en zou de interviewer van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) u aangemaand hebben dit pas in het tweede interview te vertellen (CGVS, pg. 21). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de interviewer van de DVZ naliet zo'n essentieel element te noteren, eens te meer daar u bij het invullen van de Vragenlijst wel de mogelijkheid kreeg om aan te halen dat de milities regelmatig de kliniek bezochten om voorrang te krijgen voor hun gewonde leden. Dat uw eigen persoonlijk wedervaren dan onvermeld bleef, kan echt niet worden gevolgd. De DVZ en diens medewerker hebben er immers geen enkel belang bij een dergelijk persoonlijk incident onvermeld te laten.

Dat op de vragenlijst het volgende vermeld werd :

in mei 2015 ben ik bedreigd door een dreigbrief van Asa Eb (zie kopie), ik werd met de dood bedreigd samen met mijn hele familie. Ik werd meerdere malen gevraagd mijn woning te verlaten door de Sjiietische millities Asa Eb omdat ik Soenniet ben.

Op 1 juli 2014 werd ik ontheemd (zie bevestiging ministerie), na ongeveer 10 maanden ben ik teruggekeerd naar mijn huis. Tot mijn verbazing was mijn huis al in beslag genomen door Asa Eb, vandaan dat ik door hen werd bedreigd, ze willen dat ik afstand neem van mijn huis. Twee dagen later (09-07-2015) ben ik vertrokken uit vrees. Ondertussen werd mijn huis beschoten, ik heb foto's op mijn gsm en zal ze afprinten als bewijs voor mijn volgende interview. Tevens werd de kliniek waar ik werkte regelmatig bezocht door de gewonden van de militieleden van Asa Eb, we waren verplicht om deze op te nemen en deze voorrang te verlenen. Zij terroriseerden de medewerkers van de kliniek.

Dat verzoeker bij de CGVS verklaarde :

CGVS 1 11-12/32

(...)

En op pagina 19-20

(...)

Verzoeker wil opmerken dat hij eveneens één van de medewerkers was van de kliniek, dat hij eveneens geterroriseerd werd.

Hij heeft eveneens benadrukt dat zijn geheugen niet goed functioneert omwille van de gebeurtenissen. Men mag daarbij niet uit het oog verliezen dat in juli 2014 verzoeker ontheemd werd, zichzelf en zijn familie in veiligheid diende te brengen. Hij poogde desondanks, vermoedelijk ergens begin augustus toch nog te gaan werken. Hij werd dan aangepakt door de milities en kon dank zij tussenkomst van zijn broer ontkomen.

Het gaat in casu niet op daar waar verzoeker

1) Op DVZ melding maakt van het feit dat de medewerkers van de kliniek geterroriseerd werden

2) Hij ab initio bij de CGVS melding maakte van de folteringen die hij onderging en die niet genoteerd werden bij DVZ, waarbij hij melding maakte van een medisch attest

3) Hij bij CGVS uitlegt dat zijn geheugen problematisch is om wille ook van de leefomstandigheden aldaar (in een tent) en de trauma's die hij onderging

4) Deze trauma's volgens medisch attest afgeleverd door een Belgische dokter aanleiding gaven tot zowel fysieke als psychische gevolgen, zodanig dat verzoeker aan dissociatieve amnesie lijdt

5) De RW in haar arrest gesteld heeft dat de tegenstrijdigheden beoordeeld dienen te worden in het licht van zijn psychologische problemen

Als nog dezelfde betwiste tegenstrijdigheden te verwijten.

Het gaat evenmin op bijkomende tegenstrijdigheden aan te voeren, daar waar deze evenmin beoordeeld worden in het licht van zijn psychologische problemen maar volledig op zich zelf.

De analyse van de CGVS als zou verzoeker niet naar zijn psychische problemen verwezen hebben is bovendien niet correct, nu verzoeker wel degelijk verwees naar de traumatische situatie die maakte dat zijn geheugen niet goed functioneerde :

Cgvs 1/p.19/32 :

(...)

Verzoeker wil opmerken dat hij er wel degelijk van overtuigd is dat hij meer verteld heeft dan genoteerd werd op DVZ. Feit blijft dat hij geheugenproblemen heeft.

Bovendien is de opmerking dat hem gezegd werd dat hij later meer uitgebreid over de marteling zou kunnen vertellen volkomen plausibel in het kader van de asielcrisis.

Steeds betreffende de ontvoering en de martelingen meent de CGVS, steeds zonder enige rekening te houden met de psychische toestand van verzoeker dat er al helemaal geen geloof aan dit deel van zijn

relaas gehecht kan worden omwille van bijkomende tegenstrijdigheden naar aanleiding van zijn herverhoor.

(...)

Dat verzoeker bij zijn herverhoor verklaarde :

CGVS 2 p. 11- 12

(...)

Verzoeker wil opmerken dat hij nauwelijks de tijd heeft gehad om te zien wie en hoeveel mensen er vastgehouden werden op het ogenblik dat hij zelf geblinddoekt werd.

Dat wat hun namen betreft vastgesteld moet worden dat de CGVS geenszins geïnformeerd heeft naar Y., naam waarvan verzoeker melding maakte bij zijn eerste verhoor.

Rekening houdend met de geheugenproblemen van verzoeker is dat geen zorgvuldige wijze van ondervraging. Niets sluit uit dat één van hen de (roep)naam Y. heeft, noch dat verzoeker zich ergens vergist heeft

Het is ook mogelijk dat verzoeker 3 +1 zichzelf = 4 bedoeld heeft.

Ook hiermee werd hij niet geconfronteerd.

Tenslotte slaat de CGVS de bal totaal mis wanneer aan verzoeker een tegenstrijdigheid verweten wordt betreffende de contacten van zijn broer met de ontvoerders.

Verzoeker heeft tijdens het eerste interview verklaart dat :

CGVS p. 11/32

(...)

Terwijl hij inderdaad tijdens zijn tweede interview uitgelegd heeft dat zijn broer via-via te weten gekomen was dat hij door de milities ontvoerd was, wat een logische conclusie was als iemand niet terug kwam van zijn werk. Hij heeft eveneens uitgelegd dat het losgeld via-via betaald werd.

Verzoeker begreep ten andere niet goed wat met rechtstreeks contact bedoeld werd : cgvs 2 p. 16/21

(...)

Verzoeker maakt dan ook een onderscheid tussen het feit of zijn broer gesproken heeft, onderhandeld heeft met de ontvoerders, wat deze niet gedaan heeft, maar hij was wel aanwezig op het ogenblik dat verzoeker vrijgelaten werd?.

Hij heeft dit ook tijdens dat tweede interview verklaard :

CGVS 2 p 16/21 :

(...)

En CGVS2p 17/21

(...)

Dat dit wel degelijk het geval geweest is blijkt ook uit het feit dat verzoeker uitlegt CGVS 2 p. 16/21

(...)

Het is evident dat als verzoeker de slechtiendheid van zijn broer aanhaalt, dit is omdat op het ogenblik van de vrijlating er contact geweest is tussen de broer en de milities. De verklaringen van verzoeker zijn dus wel degelijk eenduidig.

Bovendien moet rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker dusdanig gemarteld was dat hij zichzelf als 'lijk' betitelt en dat hij vervolgens 6 maanden heeft moeten herstellen!

De medische attesten getuigen daarvan.

De herinneringen en de mogelijkheid om één en ander coherent te vertellen zijn daardoor aangetast.

Tenslotte werd ook op dit punt verzoeker niet om meer uitleg gevraagd.

Verzoeker meent dan ook dat hem onterecht bijkomende tegenstrijdigheden verweten worden over zijn ontvoering en martelingen.

Verzoeker wil ook opmerken dat het hoofd van de kliniek aan zijn broer een verklaring overhandigde waarbij bevestigd werd dat hij wel degelijk ontvoerd werd.

Er blijkt niet uit de bestreden beslissing dat dit document nog maar in overweging genomen werd.

Hetzelfde kan gezegd worden van de analyse die de CGVS maakt van de kennis van verzoeker van de milities, eveneens een motief van de bestreden beslissing :

(...)

De verklaringen van verzoeker zijn in dat verband constant : het maakt niet echt uit welke militie U viseert, verzoeker was in contact met verschillende milities, voor hem hadden ze allemaal hetzelfde doel : Irak zuiveren van de Soennieten.

Hij heeft dit aan den lijve ondervonden.

Hij legt ten andere uit dat om de milities te onderscheiden men naar de kleuren moest kijken van hun hoofddoek en naar de letteraanduiding op hun hoofd, want dat ze voor het overige meestal in het zwart gekleed gaan.

Verzoeker legt uit dat zijn broer oud en slechtiend is en dus niet gezien heeft tot welke fractie de ontvoerders behoorden op het ogenblik van zijn vrijlating.

Hijzelf legt uit dat de verschillende milities naar het ziekenhuis kwamen. 100% zeker kan hij dus ook niet zijn.

Hij is in dat verband volkomen constant en coherent in zijn verklaringen.

Verzoeker wil ook opmerken dat hij heel gedetailleerd vertelde over de verschillende milities, hun kleuren, hun hoofddoeken en tekens.

Hij heeft ten andere bij herhaling gezegd dat hij zeker weet welke militie zijn huis heeft ingenomen en ook dat voor wat zijn ontvoering betreft het allicht Asaib, was onder contrôle van Abu Israil.

CGVS 1 p. 12/32

(...)

CGVS 1 p.20/32

(...)

Het moge duidelijk zijn dat het volkomen onterecht is dat de voorzichtigheid van verzoeker bij zijn verklaringen omtrent de milities onterecht als element van onwaarschijnlijkheid van zijn relaas en zijn ontvoering aangemerkt wordt.

Er dient ook aangemerkt te worden dat nu de CGVS de regio van herkomst en het werk van verzoeker niet kan betwisten is het onterecht dat verzoeker verweten wordt dat hij geen contact zou gehad hebben met de milities of dat zijn kennis ondermaats zou zijn.

De CGVS dient ten andere impliciet toe te geven dat de naam opgegeven door verzoeker als zijnde A. A., wel degelijk een leider is van een militie, echter van K. A. I. A.

Dat verzoeker aangaf dat Kataib één van de drie belangrijkste milities was, die hem viseerden :cgvs 1 p.27/32

(...)

Dat verzoeker dit consistent herneemt bij zijn herverhoor CGVS 2 p. 10/21

(...)

Deze vergissing van verzoeker kan dan ook niet belangrijk geacht worden, nu verzoeker uitgelegd heeft dat wat hem betreft het niet veel uitmaakte welke militie hem viseerde. Bovendien moet opgemerkt worden dat de CGVS op geen enkel ogenblik tegensprekt dat verzoeker effectief geconfronteerd worden met verschillende milities.

Dat deze motivering dan ook niet gevolgd kan worden.

Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker aangeeft dat er vele verschuivingen zijn in de basis van deze milities, informatie die niet tegengesproken wordt door de CGVS en dat het voor de Soennieten in de Bagdad belts uiteindelijk van ondergeschikt belang is welke militie specifiek bedreigd.

Dat verzoeker bij herhaling geïmagineerd werd door de verschillende milities.

Dat daarbij opnieuw rekening moet gehouden worden met de trauma's die verzoeker opliep.

Wat het motief betreft betreffende de verblijfplaatsen van verzoeker, moet opgemerkt worden dat dit motief door het arrest van 13/10/2016 afgewezen werd.

(...)

Daar waar de RvV in het arrest van 13.10.2017 reeds stelde :

2.5. Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen en mede in acht genomen de door verzoeker in het verzoekschrift beschreven omstandigheden van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, ziet de Raad geen reden om te twijfelen aan verzoekers verklaringen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen zoals hij deze op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd, namelijk dat hij en zijn familie tijdens het sektarisch geweld in 2006 werden verdreven uit de wijk Al-Jawadin in Bagdad, dat hij toen naar Al-Meshahda ten noorden van Bagdad verhuisde, dat hij in juli 2014 gevlucht is naar een vluchtelingenkamp in AJ-Tarmia, dat hij in mei 2015 terugkeerde naar Al-Meshahda, waar hij iets meer dan een maand bij zijn broer verbleef om in juni terug te keren naar het vluchtelingenkamp in Al-Tarmia, en dat hij de laatste twee dagen voor zijn vertrek uit Irak in de wijk Al-Jamia in Bagdad verbleven heeft. Er dient hierbij te worden benadrukt dat het Dat het dan ook niet opgaat dat de CGVS dit motief herneemt.

Overwegende dat wat betreft de motivering in verband met de dreigbrief.

Verzoeker heeft in dat verband hoger reeds opgemerkt dat het feit dat hij zijn woning diende te verlaten door de CGVS al te letterlijk opgevat werd, nu hij eigenlijk weg diende uit de streek.

Cgvs 1 p.27/3 2

(...)

Verzoeker heeft dit bovendien herhaaldelijk verklaard dat dit de bedoeling van de milities was, zodanig dat zijn relaas volledig consistent is.

Bovendien is het zo dat verzoeker gepoogd had zijn eigenlijk woonst terug te bekomen, het is dan ook en dat in tegenstelling tot de appreciatie van de CGVS mogelijk dat de dreigbrief begrepen dient te worden als zou hij definitief weg moeten uit zijn woonst.

Verzoeker heeft dat ook zo uitgelegd :CGVS 1 p. 22

Waarom denkt u dat u deze dreigbrief ontvangen heeft, is dat omdat zij moeilijk deden omdat zij uw huis ingenomen hadden?

Ja, ik heb het gelezen en het was een duidelijke bedreiging. Waarschijnlijk omdat ik een paar keer bij hen was geweest om mijn huis vrij te krijgen.

En opnieuw p.23

(...)

Dat deze uitleg coherent en consistent is.

Verzoeker wil bovendien opmerken dat opnieuw zonder rekening te houden met de problemen die hij kende, een verschil van één maand hem ten kwade geduid wordt, daar waar de CGVS verder aanneemt dat kleine verschillen in chronologie mogelijk zijn in zijn conditie.

Dit motief bevat dan ook een interne tegenstrijdigheid.

Bovendien verwijst de CGVS naar haar COI -focus om te stellen dat documenten in Irak veelvuldig vervalst worden; deze COI focus heeft het echter over officiële documenten, er wordt met geen woord gerept over dreigbrieven van de milities. Het is dan ook onterecht dat de mogelijkheid van corruptie en documentenfraude aan verzoeker tegengeworpen wordt.

Tenslotte moet aangemerkt worden dat verzoeker mogelijks het logo verkeerd voor heeft, maar dat de brief ondertekend is door "Leyan al Haqq" waarbij Al Haqq zoveel betekent als "Gods waarheid"... .terwijl 1 Leyan mogelijks een (voor)naam is. De vergissing van verzoeker is bovendien verklaarbaar nu Asaib AHL AL HAQQ dezelfde terminologie gebruikt.

Verzoeker heeft ten andere aangegeven eigenlijk het logo van ASAIB niet te kennen, hij duidt het logo op de brief aan.

(...)

En ook verder :

(...)

Het is dan ook onterecht dat de CGVS verzoeker de vergissing betreffende het officiële logo ten kwade duidt, daar waar er zeel vele milities met splintergroepen zijn en dezelfde terminologie gebruikt wordt.

Vastgesteld moet worden dat daar waar de CGVS de dreigbrief als van ondergeschikt belang beschouwt, hij deze toch laat doorwegen...Dat is in de gegeven omstandigheden niet ernstig.

Het feit zelf dat het huis in beslag genomen werd, wat daarbij het belangrijkste is, wordt NIET in twijfel getrokken door de CGVS, minstens niet door de RVV nu deze wél geloof hecht aan de opeenvolgende verblijfplaatsen van verzoeker.

Tenslotte voor wat betreft het motief mbt de ontploffing van het huis van verzoeker, kan ook dit niet gevolgd worden.

(...)

De Raad zal vaststellen dat de CGVS een eenvoudige inversie verwijt die begaan werd, hetzij door verzoeker zelf, wat deze betwist, hetzij door de tolk of de dossierbehandelaar op DVZ.

Verzoeker wil daarbij opmerken dat hij van bij de aanvang bij zijn eerste verhoor bij de CGVS gemeld heeft dat CGVS 1 p.2/32:

(...)

Verzoeker blijft bovendien eenduidig :

CGVS 1 p.24/32

(...)

Verzoeker wil opmerken dat op het ogenblik dat op het huis van zijn broer geschoten werd, hij er ook woonde, het was dus ook in zekere zin "zijn huis", minstens zijn thuis op dat ogenblik, zodanig dat het perfect mogelijk is dat de tolk dit in eerste instantie gewoon als zijn huis vertaald heeft.

Het onderscheid tussen een huis dat bewoond wordt en een huis dat eigendom is werd duidelijk niet gemaakt.

Verzoeker meent dan ook dat onterecht gesteld wordt dat de ontploffing van zijn woonst niet geloofwaardig zou zijn omdat hij eerst zou gesteld hebben dat dit beschoten zou geweest zijn, quod non. Het gaat duidelijk over 2 verschillende huizen, het ene waar hij eigenaar van was (ontploft) en dat waar hij woonde samen met zijn broer (beschoten).

Verzoeker heeft dit ten andere ook onmiddellijk verduidelijkt; deze uitleg is coherent en geloofwaardig :

CGVS 1 p.24/32

(...)

En verder opnieuw : CGVS 1 p.25/32

(...)

Het is ook perfect mogelijk dat op DVZ, gelet op de drukke omstandigheden het onderscheid tussen beschoten, ontploft en beschadigd niet gemaakt werd...

Verzoeker meent dat deze tegenstrijdigheid in geen geval overeind blijft.

Waarom zijn woonst ontplofte en hoe weet hij ook niet, maar hij geeft de mogelijkheid van een bembom die vaak gebruikt werd door de milities. Ongelukken gebeuren...

Tenslotte meent verzoeker dat hem onterecht een gebrek aan interesse in de ontwikkeling van de situatie in Irak verweten wordt.

Vooreerst is het zo dat de CGVS het antwoord op een vraag onterecht uitvergroet, te weten CGVS 1, p.25/32

(...)

De weigering van contact betreft de problemen met de milities en de moeilijke situatie in Irak, waarbij ook rekening gehouden moet worden bij de beoordeling van dit standpunt met de hoge traumatische ervaringen van verzoeker.

CGVS 1 p.27/32

(...)

Verzoeker had slechts beperkte mogelijkheden had om zich desbetreffend te informeren :

Cgvs 1 p.24/3 2

(...)

Verzoeker bleef wel in contact met zijn familie en bevestigde dit ook, doch het netwerk is niet altijd goed en bovendien probeert de familie hem te sparen.

CGVS 2 p. 6/32

(...)

Verzoeker volgt eveneens de actualiteit CGVS 1 p.26/32

(...)

Dat verzoeker is blijven contact houden met Irak en met zijn familie blijkt ook uit het feit dat hij bij het herverhoor de problemen van zijn broers aankaartte, waarbij er 2 meegenomen waren uit het vluchtelingenkamp, één dood teruggevonden werd en de tweede nog steeds verdwenen is.

In dat verband verwerpt de CGVS de problemen van de broers van verzoekers als niet ernstig omdat één en ander zou gebeurd zijn nadat de milities bijna anderhalf jaar "niets" zouden gedaan hebben.

Verzoeker stelde bij zijn eerste verhoor dat zijn broers geen specifieke bedreiging gekregen hadden maar dat de hele familie bedreigd was, omdat hij bedreigd was.

Het feit dat deze bedreigingen spijtig genoeg werkelijkheid werden, en de reden waarom wordt ook uitgelegd door verzoeker : de milities hopen nog meer losgeld van de familie los te weken en anderzijds werden hun bevelen niet opgevolgd.

CGVS 2 p.6/21

(...)

En verder :CGVS 2 p. 19/21

(...)

Verzoekers uitleg is volkomen plausibel en wordt niet afdoende onderuit gehaald door de loutere vaststelling van tijdsverloop.

Bovendien is het zo dat de spanningen tussen Soennieten en Sijieten inderdaad steeds ernstiger worden en dat de internationale gemeenschap zich zorgen maakt over wat het gevolg zal zijn van een overwinning op IS op de verhoudingen tussen die beide gemeenschappen.

Dat dan ook vastgesteld moet worden dat rekening houdend met de psychische toestand van verzoeker zijn relaas wel degelijk coherent en samenhangend is.

Dat zijn relaas dan ook als geloofwaardig aangemerkt dient te worden.

Dat niet getwijfeld mag worden aan het feit dat verzoeker wel degelijk een IDP is, verdreven uit Bagdad in 2006 (ogenblik waarop ten andere ook een deel van zijn familie naar Zweden vluchtte), dat hij zich relokaliseerde in de 'belt' tot hij daar ook uit zijn huis verdreven werd. Hij bleef echter werken in de kliniek niet ver van zijn huis, om den broede, ook al was het gevaarlijk, maar de familie moest toch eten, hij probeerde eveneens zijn huis te recupereren. Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker aangepakt en gevisieerd werd, gemarteld werd, dat hij ontvoerd werd en vrijgekocht kon worden.

De vrees van verzoeker als Soenniet en IDP is dan ook niet denkbeeldig en werd wel degelijk geobjectiveerd.

Er is dan ook aanleiding in hoofddorde de beslissing van de CGVS te hervormen en hem de status van vluchteling toe te kennen.

AANGAANDE DE SUBSISIAIRE BESCHERMING

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaald het volgende:

(...)

Verzoeker wil opmerken dat de CGVS op dit vlak en verwijst daarvoor opnieuw naar de uiteenzetting onder het eerste middel, de opdracht van de RW te weten de situatie in de belts te onderzoeken niet nagekeken heeft.

Ondergeschikt en voor zover deze situatie gelijk zou kunnen gesteld worden aan deze van Bagdad, wil verzoeker opmerken dat de analyse van de CGVS betreffende Bagdad NIET gevolgd kan worden. (cfr verder infra)

niet verwonderlijk dat verzoeker aangepakt en geïnterviewd werd, gemarteld werd, dat hij ontvoerd werd en vrijgekocht kon worden.

De vrees van verzoeker als Soenniet en IDP is dan ook niet denkbeeldig en werd wel degelijk geobjectiveerd.

Er is dan ook aanleiding in hoofddorde de beslissing van de CGVS te hervormen en hem de status van vluchteling toe te kennen.

Zo is het bijvoorbeeld niet zo dat de IDP in de kampen een "normaal" leven kunnen leiden en dat daar zoals in Bagdad "het openbare leven normaal doorgaat, de scholen geopend zijn Enz."

Verzoeker leefde ten andere niet "normaal" in de belt, nu hij er in een tent in een kamp woonde, net zoals een groot deel van zijn familie.

Dat verzoeker dan ook al een bijzonder kwetsbaar profiel heeft.

Dat dit aspect volledig buiten beschouwing gelaten wordt door de CGVS, die zich ermee vergenoegt de veiligheidssituatie gelijk te stellen met deze in Bagdad, wat zeker niet het geval is.

Verzoeker kan als verdrevene uit Bagdad ten andere niet terug naar Bagdad, hij is er enkel terug kunnen gaan omdat hij een borg gevonden heeft voor maximaal één maand, en verbleef er in een caravan.

Opgemerkt moet worden dat zijn borg één van de artsen was van de kliniek, die dit allicht ook niet voor iedereen doet, doch specifiek rekening hield met de precaire situatie van verzoeker, die er één van leven of dood was.

Dat de situatie van de Soennieten ten andere steeds hachelijker wordt, met name deze in de territoria die heroverd worden, waarbij hoe meer terrein IS verliest? des te groter de spanningen worden binnen Irak zelf (La Croix L'Etat Irakien qui se recree sera fort et centralise à Bagdad" 30/5/2016 : om : "il risque d'y avoir deux catégories de citoyens : des chiites au pouvoir et des sunnites marginalisés)

Dat deze analyse bevestigd wordt door PINATEL.

(Jean Bernard Pinatl, géopolitique, géostratégie décembre 2017 Situation politique et Militaire en Iraq : les députés shiites ont aussi enterré le processus de reconciliation nationale et l'espoir d'un état irakien respectant ses diverses composantes ethniques et religieuses (...) les sunnites seront désormais encore plus marginalisés en Irak, coupables d'avoir accueilli l'Etat Islamique. »

Verzoekende partij dreigen het slachtoffer te worden van ernstige schade en dit omwille van de steeds meer en meer precaire veiligheidssituatie in BAGDAD, regio waarvan verzoekende partij afkomstig is.

Dat volgend artikel het stijgend aantal incidenten en stijgend aantal BURGERLIJKE doden in Irak EN MEER BEPAALD IN BAGDAD illustreert en dat dient te worden opgemerkt en benadrukt dat hierbij geen vergelijking wordt gemaakt van één jaar ten aanzien van het volgende jaar, doch wel dat het om een wekelijkse vergelijking gaat, als bewijs van het heel snel veranderlijk karakter van de situatie in IRAK de laatste maanden;

<http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/03/security-in-iraq-march-8-14-2016.html>

Security In Iraq, March 8-14,2016

(...)

Violence In Baghdad, Mar 8-14,2016

(...)

SOURCES

(...)

AFGELOPEN MAAND FEBRUARI2016 BAGDAD

(...)

Dat de RW reeds het volgende geoordeeld heeft

CCE, nr. 156 934, 24 novembre 2015, <http://www.rvv- cce.be/ sites/default/files/ arr/A 156934.AN.pdf>

(...)

Dat de informatie van het CGVS derhalve niet volledig is.

Verzoeker wil opmerken dat hij reeds sedert 2006 op de dool is.

Hij legde dit samenvattend uit toe hem gevraagd werd naar de oorzaak van zijn trauma :

CGVS 2 p. 4/21

(...)

In Bagdad verloor hij in het sektarisch geweld een broer en zijn moeder.

Na zijn vertrek werden nog twee broers ontvoerd, één ervan werd dood teruggevonden.

De CGVS kan niet betwisten dat verzoeker wel degelijk in de belts verbleven heeft in een vluchtelingenkamp.

De CGVS is klaarblijkelijk niet op de hoogte van de analyse die door de homologen van het Home Office gemaakt werd sedert september 2016 en volgens dewelke er wel degelijk subsidiaire

bescherming verleend dient te worden aan: <https://www.fceemovement.org>, [uh/new-home-office-policies-safe](#)

New Home Office policies on safe areas of Iraq

(...)

Daarbij dient vastgesteld te worden dat volgens de CGVS de situatie in Diyala of Kirkuk nog wél zorgwekkend vindt... wat een aanduiding is van de volatiliteit van de situatie én het feit dat deze op het terrein evolueert.

Bovendien is het zo dat de problematiek door de GGVS enkel bekeken wordt vanuit de bezetting door IS en de strijd tegen IS.

De CGVS verliest daarbij volledig uit het oog, wat het Home Office niet doet, dat de situatie van de IDP, wat precies de situatie is van verzoeker verschillend is en dat deze wél degelijk een mensonwaardige situatie dient te vrezen ingeval van interne relocatie.

Dit is het geval van verzoeker die reeds IDP was, wat niet betwist is en evenmin kan worden.

De noch vis-noch vlees -analyse van de CGVS die Bagdad, waar verzoeker niét naar terug kan, met deze van de belts vermengd en waarbij geen aandacht besteed wordt aan het feit dat verzoeker sunni en IDP is, kan dan ook niet gevolgd worden.

Bovendien schijnt de CGVS niet de minste rekening te houden met het feit dat de echtgenote van verzoekster zich in Turkije bevindt en dat hij zelf zich samen met een minderjarige getraumatiseerd kind (wat bovendien bevestigd wordt door het arrest van 13/10/2016).

Cgvs 2 p 5/21

(...)

En verder

(...)

Verzoeker wil benadrukken dat wat kinderen betreft, volgens de gegevens van Home Office maart 2017 één op vijf kinderen in Irak een serieus risico loopt om gedood te worden, gewond te geraken, slachtoffer te worden van seksueel geweld, ontvoering of inlijving bij gewapende groeperingen.(p.5 3)

De situatie van IDP is daarbij de meest kwetsbare (p.44)

Dat de situatie van de Soennieten daarbij zeer precair is (p.30)

Er mag daarbij niet vergeten worden dat het aantal IDP in de Bagdad belt en met name in Salah Al Din, Hawija en Ninewah nog groter werd, wat aantoont dat de veiligheidssituatie geenszins bevredigend is.

Dat wat het kamp betreft waar verzoeker vandaan komt.

Tenslotte dient ook vastgesteld te worden dat de CGVS evenmin nagaat, in de veronderstelling dat verzoeker terug zou kunnen naar de belts, quod non, hoe hij daar zou moeten geraken samen met zijn zoon, nu het eveneens zeker is dat er zeer veel check-points dienen gepasseerd te worden, gecontroleerd door de Sijietische militie, die de Soennieten zeker niet genegen zijn en hen als terroristen behandelen.

<http://www.al-monitor.com/pulse/originals/2016/03/iraq-baghdad-belts-harbor-islamic-state.html#ixzz4kNHekUad>

www.al-monitor.com/jiraq-baghdad-belts-harbor4slamic-state. ht,..

(...)

Dat verzoeker ten andere bij herhaling reeds melding maakte van de problematiek van de checkpoints in 2015 op het ogenblik van zijn vlucht :

CGVS 2 p. 9/21

(...)

Dat minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend;

Het staat immers vast dat verzoeker ingeval van terugkeer wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Dat verzoeker algemene informatie bijbrengt over de kampen in Tarmia en dit van AL QADISSYA in het bijzonder. (Unicef Humanitarian Needs Assessment Datasheet).

Daaruit blijkt dat het kamp in een bedroevende toestand is. Dat indien er genoeg water is, er niet voldoende toiletten zijn, dat er onvoldoende douches zijn, dat er niet voldoende afvalwater afvoering is, dat ook de vuilnisophaling onvoldoende is, dat ze onvoldoende toegang hebben tot hygiëne, dat er een risico op overstroming bestaat, dat er onvoldoende elektrische waterverwarmers zijn....

Dat voor een langere termijn leven in dergelijke omstandigheden niet doenbaar is.

Dat de dramatische situatie in de kampen ook door REACH bevestigd wordt.

Dat verzoeker bovendien nog een aantal bijkomende documenten voegt waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst wel degelijk dusdanig is dat er sprake is van een open

conflict waarbij de Soennieten in het bijzonder geïsoleerd worden als bevolkingsgroep door willekeurig geweld.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan

de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.2.3. De vluchtelingenstatus

a. De motieven van de bestreden beslissing

Blijkens de bestreden beslissing wordt de geloofwaardigheid van het asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen:

(i.) er is een grote discrepantie tussen verzoekers verklaringen in de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld bij de DVZ) en zijn verklaringen voor het CGVS.

1. In de Vragenlijst verklaarde verzoeker dat hij ontheemd werd, zijn huis in beslag werd genomen door militieleden en hij een dreigbrief van hen had ontvangen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Voor het CGVS vermeldt hij ook dat hij in augustus 2014 twee dagen in de kliniek waar hij werkte werd vastgehouden en ter plekke gemarteld werd door sjiiitische milities (zie gehoorverslag CGVS I, d.d. 20 januari 2016, p. 11-12 en 19-21). Hoewel hij bij het invullen van de Vragenlijst vermeldde dat de milities regelmatig de kliniek bezochten en de medewerkers terroriseerden, is het zeer opmerkelijk dat hij bij het invullen van de Vragenlijst geen melding maakt van zijn vasthouding, marteling en vrijlating tegen losgeld. Dit is een cruciaal element in zijn asielrelaas. Op de vraag waarom hij dit niet eerder vermeldde, verwijst verzoeker niet naar de psychische problemen en de posttraumatische stressstoornis waaraan hij zou lijden (zie *infra*), maar verklaart hij dat hij dit wel bij de DVZ vertelde maar dat de interviewer van de DVZ hem aanmaande dit pas in het tweede interview te vertellen (CGVS I, p. 21). Het is weinig waarschijnlijk dat de interviewer van de DVZ naliet zo'n essentieel element te noteren, te meer daar hij bij het invullen van de Vragenlijst wel de mogelijkheid kreeg om aan te halen dat de milities regelmatig de kliniek bezochten om voorrang te krijgen voor hun gewonde leden. Dat zijn persoonlijk wedervaren dan onvermeld bleef, is niet aanvaardbaar. De medewerkers van de DVZ hebben er geen belang bij een dergelijk persoonlijk incident onvermeld te laten, toch indien hij dit expliciet zou hebben vermeld.

2. Wat betreft verzoekers verblijfplaatsen verklaarde hij bij de DVZ van 2006 tot 1 juni 2015 in Al-Tarmia gewoond te hebben en van 1 juni 2015 tot 9 juli 2015 in de Al-Jamia wijk van Bagdad verbleven te hebben (zie Verklaring DVZ, p. 4). Voor het CGVS verklaarde hij van 2006 tot juli 2014 in Al-Mashahda gewoond te hebben, van juli 2014 tot mei 2015 in een vluchtelingenkamp in Al-Tarmia verbleven te hebben, vanaf mei 2015 een maand en vijf dagen teruggekeerd te zijn naar Al-Mashahda, in juni 2015 dan weer 20 dagen teruggekeerd te zijn naar het vluchtelingenkamp van Al-Tarmia en enkel de laatste twee dagen voor zijn vertrek uit Irak in de wijk Al-Jamia in Bagdad verbleven te hebben (CGVS I, p. 7-9).

3. Over de duur van zijn werk in de kliniek verklaarde hij bij de DVZ dat hij tot juli 2015 in de lokale kliniek van Al-Tarmia werkte (zie Verklaringen DVZ, p. 5), terwijl hij voor het CGVS verklaarde tot begin augustus 2014 in de kliniek van Al-Meshahda gewerkt te hebben (CGVS I, p. 11). Hiermee geconfronteerd, verklaart hij dit wel gezegd te hebben en dat de interviewer van de DVZ zich vergist of het verkeerd genoteerd moet hebben (CGVS I, p. 10 en 12). Gelet op de opeenstapeling van tegenstrijdigheden betwijfelt het CGVS dat dit de ware toedracht is.

4. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat hij samen met vier mannen, vier bewakers van FBS, werd vastgehouden (CGVS I, p. 11-12 en 19-20). Hij verklaarde bij het tweede gehoor dat hij met drie andere personen vastgehouden werd, waarvan twee bewakers en één collega (zie gehoorverslag CGVS II, d.d. 8 maart 2017, p. 12-13). Tijdens het eerste gehoor verklaarde hij ook dat een van de andere personen die vastgehouden werd in de kliniek een bewaker genaamd Y. was (CGVS I, p. 20). Tijdens het tweede gehoor vermeldt hij deze Y. niet meer, maar beweert hij dat de drie andere personen A. A. O., D. en A. G. waren (CGVS II, p. 14).

5. Hij verklaarde ook tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat zijn broer, die het losgeld betaalde, enkel 'via-via', en nooit rechtstreeks contact had met de ontvoerders (CGVS II, p. 16). Bij het eerste gehoor verklaarde verzoeker echter dat hij geblinddoekt was en hen tegen zijn broer hoorde zeggen "*jij mag hem losmaken als wij net weg zijn*" (CGVS I, p. 11), wat betekent dat zijn broer toch rechtstreeks contact had met de ontvoerders.

6. Met betrekking tot de ontvoering, vasthouding en marteling in de kliniek, verklaart hij dat hij niet kon zien tot welke militie zijn ontvoerders behoorden en dat hij daardoor ook niet kan zeggen welke militie hem ontvoerde (CGVS I, p. 20 en CGVS II, p. 13). Hij verklaarde echter wel dat er dagelijks milities naar de kliniek kwamen en hij wist dat milities de controle hadden over alle instanties en diensten in de buurt van de kliniek (CGVS I, p. 20-21 en CGVS II, p. 13), hetgeen erop wijst dat hij reeds vertrouwd was met de milities die opereerden nabij de kliniek. In deze context is het weinig waarschijnlijk dat, indien hij werkelijk werd ontvoerd, hij niet wist tot welke militie zijn ontvoerders behoorden. Dat ook zijn broer, die het losgeld betaald heeft voor zijn vrijlating, niet zou weten tot welke militie zijn ontvoerders behoorden, is des te eigenaardiger. Het is weinig geloofwaardig dat zijn broer 10.000 dollar losgeld zou betalen zonder te weten aan welke militie hij dit diende te betalen. Zijn verklaring dat zijn broer een oude man is en niet goed kon zien welk logo de militieleden op hun hoofd hadden, is allesbehalve overtuigend, zijn broer zou immers ook rondvraag gedaan hebben over wie hem ontvoerd had (CGVS II, p. 16).

7. Aangezien uit de bovenstaande elementen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de ontvoering door milities in de kliniek waar hij werkte, wordt evenmin geloof gehecht aan de martelingen die hij onderging.

8. Verzoekers verklaringen stroken niet met de inhoud van de voorgelegde dreigbrief. Verzoeker verklaarde herhaaldelijk dat zijn woning in beslag werd genomen door de milities en dat hij later een dreigbrief van hen ontving (CGVS I, p. 8, 6 en 22). Het is zeer eigenaardig dat hij een dreigbrief kreeg waar duidelijk in staat dat hij zijn woning moet verlaten op een moment dat zijn woning reeds in beslag werd genomen door dezelfde militie en hij al eens had geprobeerd zijn woning terug te eisen. Verzoeker spreekt zich ook tegen over de datum van deze brief. Bij het invullen van de Vragenlijst bij de DVZ vermeldde verzoeker dat hij de dreigbrief in mei 2015 heeft ontvangen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl hij tijdens het gehoor op het CGVS duidelijk stelde dat het niet in mei, maar in juni 2015 was (CGVS I, p. 16-17 en 22). Verder blijkt dat de dreigbrief is ondertekend door Leyan al Haqq, terwijl hij zelf verklaarde dat de dreigbrief opgesteld is door Asaib Ahl al-Haqq (CGVS I, p. 17). Dergelijke vergissingen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

9. Hiernaast dient er te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de dreigbrief niet stroken met de informatie in het administratief dossier. Hoewel hij beweert dat het embleem op de dreigbrief het embleem van Asaib Ahl al-Haqq is (CGVS I, p. 17), blijkt uit de beschikbare landeninformatie echter dat dit embleem niet overeenstemt met het embleem van Asaib Ahl al-Haqq (zie landeninformatie "*Asa'ib Ahl al-Haqq Emblem*", "*Security Situation in Baghdad - The Shia Militias*" en "*A New Controversial Actor in Post-ISIS Iraq: Al-Hashd Al-Shaabi*"). Daarbij komt dat de dreigbrief enkel een print betreft, waarvan de authenticiteit en herkomst niet kan worden nagegaan. Een dergelijk document heeft weinig bewijswaarde. Ook blijkt uit informatie dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "*COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude*"). De bewijswaarde van de voorgelegde dreigbrief is aldus gering.

10. Bij het invullen van de Vragenlijst verklaarde verzoeker dat zijn huis beschoten werd (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Voor het CGVS verklaarde hij dat zijn huis nooit werd beschoten, maar dat ze het hebben doen ontploffen. Verzoeker verklaart dat er wel op het huis van zijn broer geschoten werd (CGVS I, p. 24-25). Hiermee geconfronteerd beweert hij dat het een vergissing was en dat hij bij het eerste interview bedoelde dat er op het huis van zijn broer werd geschoten en dat zijn huis ontploft was. Verzoeker repte bij het invullen van de Vragenlijst echter met geen woord over een ontploffing of het

huis van zijn broer. De foto's die hij voorlegde, waarop een beschadigd huis te zien zou zijn, tonen bovendien niet aan waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's werden genomen. De foto's kunnen van eender welk huis zijn en hebben geen bewijswaarde voor de door verzoeker aangevoerde problemen.

11. Verzoekers verklaringen over de milities zijn weinig overtuigend. Hij verklaarde meermaals dat zijn problemen werden veroorzaakt door de milities Asaib Ahl al-Haqq, Saraya al-Salaam en Kataib (CGVS I, p. 26). Gevraagd naar meer informatie over de milities, komt hij niet verder dan dat ze verschillende hoofddoekjes hebben (CGVS, pg. 17, 20, 23 en 26). Hij beweert dat 'Abu Israil' de leider van Asaib Ahl al-Haqq zou zijn (CGVS I, p. 12, 17 en 20). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat niet Abu Israil, maar Qais Al-Khazali de leider van Asaib Ahl al-Haqq is (zie landeninformatie "*Security Situation in Bagdad - The Shia Militias*", pg. 6). Abu Azrael is een zeer bekende commandant van de sjiitische militie 'Kataib al-Iman Ali' (zie landeninformatie in het administratief dossier). Dat hij een dergelijke fout maakt en weinig kan vertellen over de milities, bevestigt de ongeloofwaardigheid van de beweerde problemen met de milities. Van iemand die reeds twee jaar geïnterviewd wordt door milities kan worden verwacht dat hij beter geïnformeerd is over de personen of milities die hem viseren.

12. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dat zijn broers M. en A. door Asaib Ahl al-Haqq ontvoerd of gearresteerd waren; zijn broer M. zou op 11 december 2016 vermoord zijn door Asaib Ahl al-Haqq en zijn broer A. zou tot op heden vermist zijn (CGVS II, p. 3-6 en 18-19). Tussen verzoekers vertrek uit Irak op 9 juli 2015 en de ontvoering van zijn broers in december 2016, dus gedurende een periode van bijna anderhalf jaar, zou er niets gebeurd zijn (CGVS II, p. 19). Het is weinig waarschijnlijk dat, indien hij daadwerkelijk geïnterviewd wordt door een militie, deze militie bijna anderhalf jaar niets zou doen om dan plots een nieuwe poging te ondernemen om hem terug te vinden en, via andere familieleden, bedreigingen aan zijn adres te uiten.

13. Ook de handelingen die hij stelde, of eerder het gebrek eraan, doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Sinds hij in België is, deed hij geen navraag over de problemen die aanleiding gaven tot zijn vertrek uit Irak (CGVS I, p. 27). Dit wijst op een gebrek aan interesse in zijn situatie en die van zijn achtergebleven familieleden, én relativeert in ernstige mate de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging.

14. De voorgelegde overlijdensakte van zijn broer M. en het doktersattest in verband met zijn ontvoering zijn enkel kopieën waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Deze documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt en aldus dragen deze documenten weinig bewijswaarde. Hoger werd er reeds op gewezen dat in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "*COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude*").

15. Verzoeker zou lijden aan posttraumatische stressstoornis (PTSS) en legt medische attesten hiervan voor. Over de fysieke littekens bevatten de medische attesten slechts louter klinische vaststelling van deze letsels en wordt wat betreft de oorzaak van deze littekens slechts gesteund wordt op verzoekers verklaringen. Dit blijkt ook duidelijk uit de laatste alinea van het medisch verslag van het opvangcentrum, waarin de arts verklaart dat verzoeker ook folteringën onderging die geen zichtbare sporen hebben nagelaten. Ook het psychiatrisch attest houdt geen bewijs in voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of letsels. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan baseren op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem door zijn patiënt wordt aangereikt.

16. Dat verzoeker zou lijden aan een posttraumatische stressstoornis en geheugenstoornissen, zoals het medisch attest stelt, kan een verklaring zijn voor de kleine tegenstrijdigheden in de chronologie van de opeenvolgende gebeurtenissen maar biedt geen verklaring voor tegenstrijdigheden met betrekking

tot het eigenlijke relaas of het gebrek aan kennis betreffende de militie die hem viseerde, noch voor de tegenspraak tussen zijn documenten en verklaringen.

17. Ook legde verzoeker slechts twee medische attesten voor, nl. het attest van de arts van het opvangcentrum en het (niet zo goed leesbare) attest van een assistent-psychiater in het kader van zijn aanvraag tot medische regularisatie, waarvan het meest recente attest dateert van 17 juni 2016. Hoewel verzoeker tijdens het tweede gehoor op het CGVS, d.d. 8 maart 2017, werd verzocht om bijkomende en meer recente documenten betreffende zijn psychische toestand voor te leggen, heeft hij dit nagelaten en heeft hij, via zijn advocaat, enkel nogmaals het attest van 17 juni 2016 opgestuurd naar het CGVS, waardoor hij geen zicht geeft op zijn actuele psychische toestand.

b. De beoordeling

In het arrest nr. 176 296 van 13 oktober 2016 oordeelde de Raad:

(...)

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat verzoeker sinds 2009 als ambtenaar voor het Ministerie van Gezondheid werkzaam was in de kliniek Al-Meshahda. In de bestreden beslissing wordt immers letterlijk gesteld "De overige door u voorgelegde documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, herkomst en werk aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken." (eigen onderlijning).

De commissaris-generaal trekt evenwel verzoekers verklaringen in twijfel waar hij stelt dat hij in augustus 2014 twee dagen in de kliniek waar hij werkte vastgehouden werd en ter plekke gemarteld is geweest door sjiiitische milities omdat (i) hij heeft nagelaten deze feiten te vermelden bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken en (ii) hij zich tegenspreekt over het feit of hij tot juli 2015 dan wel tot begin augustus 2014 in de kliniek van Al-Meshahda heeft gewerkt. De vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn, in het licht van de door verzoeker neergelegde medische attesten, naar het oordeel van de Raad evenwel niet doorslaggevend om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Zo stelde de arts van het opvangcentrum onder meer vast dat verzoekers nagels werden uitgerukt, drie aan elke hand en twee aan elke voet, en dat hij littekens aan beide polsen vertoont. Niettegenstaande de arts inderdaad niet met zekerheid kan bepalen waar of op welke manier verzoeker deze letsels heeft opgelopen, betreffen dit objectieve vaststellingen die minstens als begin van bewijs moeten worden aanvaard zodat de commissaris-generaal niet ernstig kan opwerpen dat het medisch verslag enkel werd opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en aldus geen bewijswaarde heeft.

Bij aangetekend schrijven van 28 september 2016 maakte verzoeker nog een attest over van Dr. A., assistent psychiater, dd. 17 juni 2016. Ook deze arts stelde bij verzoeker verschillende fysieke letsels vast, zo onder meer uitgerukte nagels en littekens van snijwonden. Daarnaast werd een ernstige vorm van PTSD met dissociatieve amnesie gediagnosticeerd. De arts attesteert hierbij dat cognitieve stoornissen ten gevolge van psychisch trauma, geassocieerd met dissociatieve amnesie (een psychisch verdedigingsmechanisme), de beschrijving van traumatische herinneringen ernstig kunnen compromitteren. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers verklaringen, en in het bijzonder de vastgestelde tegenstrijdigheden, moeten worden beoordeeld in het licht van zijn psychologische problemen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat ook bij verzoekers minderjarige zoon ernstig psychisch letsel werd vastgesteld, zoals blijkt uit de op 26 september 2016 overgemaakte medische verslagen, hetgeen door het Commissariaat-generaal overigens niet wordt betwist.

2.5. Gelet op voorgaande vaststellingen en overwegingen en mede in acht genomen de door verzoeker in het verzoekschrift beschreven omstandigheden van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, ziet de Raad geen reden om te twifelen aan verzoekers verklaringen over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen zoals hij deze op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft afgelegd, namelijk dat hij en zijn familie tijdens het sektarisch geweld in 2006 werden verdreven uit de wijk Al-Jawadin in Bagdad, dat hij toen naar Al-Meshahda ten noorden van Bagdad verhuisde, dat hij in juli 2014 gevlucht is naar een vluchtelingenkamp in Al-Tarmia, dat hij in mei 2015 terugkeerde naar Al-Meshahda, waar hij iets meer dan een maand bij zijn broer verbleef om in juni terug te keren naar het vluchtelingenkamp in Al-Tarmia, en dat hij de laatste twee dagen voor zijn vertrek uit Irak in de wijk Al-Jamia in Bagdad verbleven heeft. Er dient hierbij te worden benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat verzoeker sinds 2006 ontheemd is, hetgeen hij ook staaft aan de hand van een bewijs van ontheemde, twee ontheemdenkaarten en een elektronische ontheemdenkaart, stukken waarvan de authenticiteit in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Niettegenstaande verzoeker op de Dienst

Vreemdelingenzaken afwijkende verklaringen heeft afgelegd over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, dient aldus te worden geconcludeerd dat het Commissariaat-generaal wél aanvaardt dat hij sinds 2006 ontheemd is en dat hij sindsdien aldus niet meer in Bagdad heeft verbleven, tenzij om zijn vlucht te regelen. De commissaris-generaal kan dan ook niet ernstig stellen “Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.” Uit de door verzoeker geciteerde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de gordel rond Bagdad, de zogenaamde “Baghdad Belt” waartoe de regio’s Al-Meshahda en Al-Tarmia behoren, waar verzoeker blijkens zijn verklaringen sinds 2006 verbleven heeft, verschillend lijkt van de veiligheidssituatie in de hoofdstad. Zo leest de Raad in de door verzoeker aangehaalde recente informatie dat de hoofdzakelijk soennitische regio’s in de “Baghdad Belt” grenzen aan de provincies Salaheddin, Diyala en Anbar, waar nog steeds hevige gevechten plaatsvinden tussen het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units enerzijds en IS anderzijds, dat deze regio’s IS strijders huisvesten en beschouwd worden als een broeihaard voor terrorisme, en dat de veiligheidssituatie er erg slecht is. (...)”

In dit arrest werd geoordeeld dat niet wordt betwist dat verzoeker sinds 2009 als ambtenaar voor het Ministerie van Gezondheid werkzaam was in de kliniek Al-Meshahda. Ook in de thans bestreden beslissing worden verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst en tewerkstelling niet in twijfel getrokken.

De Raad was in het arrest nr. 176 296 daarnaast van oordeel dat het niet vermelden van de vasthouding en marteling in augustus 2014 niet van doorslaggevend belang was voor de geloofwaardigheid van het relaas. Hij legde immers medische attesten neer die een begin van bewijs kunnen inhouden. Hoewel het CGVS ten dele kon worden bijgetreden met betrekking tot het feit dat de arts niet met zekerheid kan bepalen waar of op welke manier verzoeker deze letsels heeft opgelopen, zijn deze letsels objectieve vaststellingen die als een begin van bewijs moeten worden aanvaard zodat de commissaris-generaal niet ernstig kan opwerpen dat het medisch verslag enkel werd opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en aldus geen bewijswaarde heeft. Verder werd vastgesteld dat in het attest van dr. A., assistent psychiater, d.d. 17 juni 2016 verschillende fysieke letsels werden vastgesteld, onder meer uitgerukte nagels en littekens van snijwonden, naast een ernstige vorm van PTSD met dissociatieve amnesie. Er werd hierbij geattesteerd dat cognitieve stoornissen ten gevolge van psychisch trauma, geassocieerd met dissociatieve amnesie (een psychisch verdedigingsmechanisme), de beschrijving van traumatische herinneringen ernstig kunnen compromitteren. De Raad oordeelde dan ook dat verzoekers verklaringen, en in het bijzonder de vastgestelde tegenstrijdigheden, moeten worden beoordeeld in het licht van zijn psychologische problemen. Ook bij verzoekers minderjarige zoon werd een ernstig psychisch letsel vastgesteld.

Verder oordeelde de Raad ook dat er geen reden was om te twijfelen aan verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen, namelijk dat hij en zijn familie tijdens het sektarisch geweld in 2006 werden verdreven uit de wijk Al-Jawadin in Bagdad, dat hij toen naar Al-Meshahda ten noorden van Bagdad verhuisde, dat hij in juli 2014 gevlucht is naar een vluchtelingenkamp in Al-Tarmia, dat hij in mei 2015 terugkeerde naar Al-Meshahda, waar hij iets meer dan een maand bij zijn broer verbleef om in juni terug te keren naar het vluchtelingenkamp in Al-Tarmia, en dat hij de laatste twee dagen voor zijn vertrek uit Irak in de wijk Al-Jamia in Bagdad verbleven heeft. Verzoeker legde ook een bewijs van ontheemde voor, twee ontheemdenkaarten en een elektronische ontheemdenkaart, stukken waarvan de authenticiteit in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Er werd niet betwist dat hij sedert 2006 ontheemd is en hij sindsdien aldus niet meer in Bagdad heeft verbleven, tenzij om zijn vlucht te regelen. Aldus moest de veiligheidssituatie in de gordel rond Bagdad, de zogenaamde “Baghdad Belt” waartoe de regio’s Al-Meshahda en Al-Tarmia behoren, waar verzoeker blijkens zijn verklaringen sinds 2006 verbleven heeft, verschillend lijkt van de veiligheidssituatie in de hoofdstad. Zo leest de Raad in de door verzoeker aangehaalde recente informatie dat de hoofdzakelijk soennitische regio’s in de “Baghdad Belt” grenzen aan de provincies Salaheddin, Diyala en Anbar, waar nog steeds hevige gevechten plaatsvinden tussen het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units enerzijds en IS anderzijds, dat deze regio’s IS-strijders huisvesten en beschouwd worden als een broeihaard voor terrorisme, en dat de veiligheidssituatie er erg slecht is.

Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij stelt dat in de thans bestreden beslissing het eerste en het tweede motief haast letterlijk worden overgenomen uit de eerder vernietigde beslissing van 31 maart 2016 en dat daarnaast een aantal bijkomende tegenstrijdigheden worden vastgesteld naar aanleiding

van het nieuwe gehoor. Uit het gezag van gewijsde van het meergenoemde arrest nr. 176 296 van de Raad volgt dat de motieven hierboven weergegeven onder [(i), 1., 2. en 3.] niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd, teneinde de geloofwaardigheid met betrekking tot de ontvoering en de foltering van verzoeker te betwisten.

Daarnaast steunt de bestreden beslissing op een aantal nieuwe motieven. Met betrekking met de andere personen met wie hij samen werd vastgehouden (zie hoger, motief onder [(I.), 4.]), verklaarde verzoeker dat het ging om vier bewakers van FBS (CGVS I, p. 11-12 en 19-20). Bij het tweede gehoor vertelde hij dat hij met drie andere personen vastgehouden werd, waarvan twee bewakers en één collega (zie gehoorverslag CGVS II, d.d. 8 maart 2017, p. 12-13). Bij het eerste gehoor vertelde hij dat hij samen werd vastgehouden met een bewaker die Y. heette (CGVS I, p. 20). Tijdens het tweede gehoor heetten zijn lotgenoten plots A. A. O., D. en A. G. (CGVS II, p. 14).

Verzoeker betoogt dat hij nauwelijks de tijd had om te zien wie en hoeveel mensen er werden vastgehouden toen hij geblinddoekt werd en dat niets uitsluit dat één van hen de roepnaam Y. had of dat verzoeker zich zou vergist hebben. Verzoeker beperkt zich tot het opwerpen van losse *post factum*-beweringen. Uit het eerste gehoorverslag blijkt vooreerst duidelijk dat verzoeker uit eigen beweging verklaarde dat er “*vier bewakers*” stonden en dat hij “*samen met die vier*” werd vastgehouden en geblinddoekt. Daarnaast verklaart hij dat hij hoorde dat “*de andere vier mannen*” werden vermoord (p.11).

In het tweede gehoor verklaarde verzoeker, eveneens uit eigen beweging, dat de milities twee bewakers en een collega meenamen, verzoeker was de vierde. Deze verklaringen zijn heel uitdrukkelijk. Waar verzoeker thans betoogt dat hij geen tijd had om te kijken hoeveel mensen met hem werden vastgehouden, stond het hem vrij dit te verklaren. Verzoeker verklaarde echter uit eigen beweging hoeveel lotgenoten er waren.

In het eerste gehoor verklaarde verzoeker daarnaast spontaan ook met één van hen te hebben gebabbeld, zijn naam was Y. (p. 20). In het tweede gehoor heetten zijn lotgenoten echter A. A. O., D. en A. G. (p. 14). Dit zijn uitdrukkelijke verklaringen waarbij er geen reden is om aan te nemen dat ze zouden zijn ingegeven door onduidelijkheden of misverstanden.

Wat betreft de vraag of zijn broer rechtstreeks contact had met de ontvoerders, voert hij aan dat er geen tegenstrijdigheid is. Hij voert aan dat het feit dat hij niet zou hebben onderhandeld met de ontvoerders, niet verhindert dat hij wel aanwezig was op het ogenblik dat hij vrijgelaten werd. Uit verzoekers uiteenzetting tijdens het tweede gehoor blijkt duidelijk dat deze vragen betrekking hadden op de wijze waarop zijn broer in contact kwam met de ontvoerders. Het CGVS moest aan verzoeker verduidelijken wat ze bedoelden met “*rechtstreeks contact*” en verzoeker bevestigde daarop dat zijn broer niet met de ontvoerders had gesproken. Verzoeker verklaarde even later tijdens het tweede gehoor wel degelijk dat zijn broer aanwezig was bij zijn bevrijding (CGVS 2, p. 16-17). De Raad kan de verzoeker in die omstandigheden bijtreden dat het duidelijk is dat verzoeker met het “*rechtstreeks contact*” doelde op de wijze waarop zijn broer in contact kwam met de ontvoerders. De Raad acht de tegenstrijdigheid, hoger uiteengezet onder [(I.) 5.], redelijk noch pertinent.

Met betrekking tot de vraag door welke militie hij werd ontvoerd, verklaarde verzoeker dat ze behoorden tot de drie milities, aangezien ze gele, rode en groene doekjes op hun hoofden droegen. Wat betreft de militie die zijn huis innam, verklaarde hij dat het Asaib Ahl al-Haqq was.

Verzoeker verklaarde ook dat er wel dagelijks milities naar de kliniek kwamen en hij wist dat milities de controle hadden over alle instanties en diensten in de buurt van de kliniek (CGVS I, p. 20-21 en CGVS II, p. 13). Hij verklaarde vertrouwd te zijn met de aanwezigheid van milities en er steeds op attent te zijn tot welke militie ze behoorden. De Raad acht het in deze relevant dat verzoeker verklaarde dat de militieleden vaak in de kliniek kwamen “*om naar de vrouwen te kijken*”, dat zij soms aan de voorpoort stonden met hun geweren en dat ze vaak een ticket vroegen om gratis behandeld te worden (CGVS 1, p.21). In die omstandigheden moet worden aangenomen dat verzoeker goed vertrouwd was met deze militie, zodat hij diende te weten met wie hij te doen had. Anderzijds blijkt uit zijn verklaringen ook dat verzoeker steeds verklaard heeft dat hij bij aankomst op zijn werk onmiddellijk werd tegengehouden en geblinddoekt, zodat hij niet de kans kreeg om te zien wie zijn belagers waren. Aangezien er geen reden is om die gang van zaken op zich als ongeloofwaardig te beschouwen, kan niet worden uitgesloten dat verzoeker naar waarheid heeft geantwoord dat hij niet kon zien door welke militie hij gevangen werd genomen.

Verzoekers broer bleek niet te weten met welke militie zij te doen hadden. Verzoekers verklaring dat zijn broer een oude man is die niet goed kan zien en een bril draagt, is weinig overtuigend. Het is inderdaad weinig geloofwaardig dat zijn broer 10.000 dollar losgeld zou betalen zonder te weten aan welke militie hij dit diende te betalen. Ook uit het feit dat verzoekers broer rondvraag deed over wie verzoeker ontvoerde en de nodige stappen zette om het losgeld te betalen en verzoeker te bevrijden, blijkt dat hij in staat was om op een doeltreffende manier de nodige informatie te verzamelen. Dat zijn broer dan niet wist met wie hij te maken zou hebben gehad, acht de Raad weinig aannemelijk.

Wat betreft de vraag of verzoekers verklaringen verenigbaar zijn met de inhoud van de dreigbrief, bevat deze brief de volgende boodschap:

“Wij hebben jou al eerder gewaarschuwd om jouw woning in de plaats Al Mushahada te verlaten, omdat jij tot de soennitische stroming behoort.

Maar jij hebt dat niet gedaan en bent doorgedaan met die fout, wij zullen jou en jouw familie doden en jouw huis vernielen.”

Verzoeker verklaarde dat zijn woning in beslag werd genomen door de milities en dat hij later een dreigbrief van hen ontving (CGVS I, p. 8, 6 en 22). Verzoeker keerde meermaals terug naar zijn huis om het terug te krijgen van de militie. Aldus blijkt uit zijn verklaringen dat hij het huis niet had opgegeven en er bleef naar terugkeren. De aanmaning om het huis te verlaten is in dit opzicht misschien niet de meest nauwkeurige, maar ze is ook niet onverenigbaar met verzoekers verklaringen. De Raad is aldus van oordeel dat het CGVS zich op dit punt beperkt tot een eenzijdige interpretatie, zonder dat evenwel valt uit te sluiten dat de militie het als dusdanig heeft geformuleerd. Ook het feit dat verzoeker zich bij het invullen van de vragenlijst bij de DVZ met een maand zou hebben vergist, kan de Raad bezwaarlijk beschouwen als doorslaggevend.

Waar verzoeker in verband met zijn huis verklaart dat het feit dat zijn huis zou zijn beschoten en niet dat van zijn broer een eenvoudige vergissing betreft, blijkt inderdaad dat hij verklaard heeft dat hij bij zijn broer woonde op het ogenblik van de beschieting. De verklaring dat “zijn” huis werd beschoten, is niet onverenigbaar met de verklaring dat het huis van zijn broer was dat beschoten werd. Dat verzoeker dan eerder zou geweest hebben op het feit dat het huis waar hij verbleef werd beschoten, eerder dan de ontploffing van het huis dat hij al een tijd niet bewoonde, kan in die omstandigheden worden aangenomen.

Het feit dat zijn verklaringen over de milities weinig overtuigend zijn, is in het licht van voorgaande motieven niet doorslaggevend.

Hoewel bepaalde delen van het asielrelaas obscuur blijven, onder meer betrekking tot de identiteit van zijn ontvoerders en zijn medegevangenen, is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen voor het overige in grote mate coherent en samenhangend zijn. Verzoeker heeft wel degelijk een begin van bewijs geleverd wat betreft die folteringingen die hij onderging en het attest met betrekking tot de psychische letsels. Er kan niet worden voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker bewijzen van ernstige letsels voorbrengt en dat het medische attest met betrekking tot de dissociatieve amnesie coherent is met zijn verklaringen daaromtrent. Verder merkt de Raad op dat de vermelding dat de medische attesten slechts klinische vaststellingen zijn die geen uitsluitel bieden over de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen, aanvaardbaar kan zijn ten aanzien van littekens, maar weinig aanvaardbaar zijn ten aanzien van de bewijzen van uitgerukte nagels aan zowel zijn tenen als zijn vingers (drie aan elke hand en twee aan elke voet). Hoewel hier evenmin vaststaand bewijs is over de omstandigheden waarin deze verwondingen werden opgelopen, wijzen dergelijke verwondingen uit hun aard zelf op ernstige mishandelingen van verzoeker.

Daarenboven treedt de Raad de verzoeker bij met betrekking tot de tegenstrijdigheden die hun oorsprong vinden in de verklaringen voor de DVZ. In de concrete omstandigheden van de zaak acht de Raad het niet uitgesloten dat de gehooromstandigheden bij de DVZ – die in de verweernota niet worden betwist – niet ideaal waren en dat daarbij ook rekening moest worden gehouden met verzoekers psychische toestand. Met de loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker geen recentere medische attesten meer heeft voorgelegd, weerlegt het CGVS nog niet dat verzoeker lijdt aan ernstige PTSD met dissociatieve amnesie. Het enkele feit dat verzoeker na het laatste interview geen nieuwe medische attesten neerlegde, stelt het CGVS, gelet op de overige bewijselementen in deze zaak, er niet van vrij niet langer rekening te houden met de psychische aandoening van verzoeker.

Naast de bewijzen van fysiek en psychisch letsel, legde verzoeker ook originele kaarten als ontheemde voor, evenals werkbades van de kliniek, die niet betwist werden door het CGVS. Ook deze documenten, hoewel ze de asielmotieven als dusdanig niet bevestigen, zijn coherent met zijn overige verklaringen.

De Raad is van oordeel dat de enige tegenstrijdigheid die behouden kan blijven – met betrekking tot het aantal en de namen van zijn medegevangenen – op zich niet van aard is de ongeloofwaardigheid van het hele relaas aan te tonen. De overige motieven die overeind blijven, zijn het feit dat zijn broer niet wist om welke militie het ging, dat verzoeker het logo van Asaib al Haq foutief aanduidde, zijn kennis over de milities niet toereikend was en dat verzoeker geen verklaring heeft voor het tijdsverloop tussen zijn problemen en de ontvoering en moord op zijn broers. Ook deze omstandigheden kan de Raad niet als daadwerkelijk determinerend zien.

De overige aspecten betreffen slechts kleine onduidelijkheden in het relaas, zijn voor verschillende interpretaties vatbaar en kunnen bijgevolg door de Raad niet als doorslaggevend worden geacht.

Verzoekers verklaringen zijn in grote lijnen coherent en de weerhouden tegenstrijdigheden en lacunes zijn in zijn relaas niet dermate determinerend dat ze alle geloofwaardigheid aan het relaas ontnemen. Verzoeker maakte ook zijn ontheemdenstatuut en zijn werk bij het ziekenhuis in grote lijnen aannemelijk. Het CGVS kan niet worden gevolgd in de - niet onderbouwde - stelling dat de PTSD en amnesie enkel kleinere tegenstrijdigheden kunnen verklaren. Daarenboven acht de Raad de weerhouden tegenstrijdigheden niet van die aard dat ze alle overige elementen in het relaas op de helling zouden zetten. Ook dat verzoeker vanuit België weinig verdere informatie zou hebben ingewonnen, doet hier geen afbreuk aan en kan niet als determinerend geacht worden. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met de geattesteerde ernstige vorm van PTSD.

Uit de argumentatie in de nota met opmerkingen blijken geen concrete elementen die een ander licht kunnen werpen op de hogerstaande uiteenzetting.

De Raad is, gelet op deze elementen, van oordeel dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, in de zin van artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT